

SVOBODNÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

Hodně svérázná fantasy, která bude
mezi současnými knihami těžko
hledat konkurenci.

PEVNOST

HOST

SVOBODNÍ BASTARDI

JONATHAN
FRENCH

PŘELOŽIL
LADISLAV VÁCLAVÍK

BRNO 2023

The Free Bastards

Copyright © 2021 by Jonathan French

This edition published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Cover illustration © Larry Rostant

Translation © Ladislav Václavík, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1658-2 (PDF)

ISBN 978-80-275-1659-9 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1660-5 (MobiPocket)

Mámě.

*Tvoje nekonečná síla a nevyčerpatelná láska by našly
sobě rovné jen na stránkách fantasy románu.*

KAPITOLA

1

Blyly chvíle, kdy měl Kaňour sto chutí si ten svůj vous oholit. Co na tom, že si tu hrůzu nechal narůst rok předtím, než nastoupil k lončákům. Co na tom, že bez něj bude vypadat jako nějaký zatracený čistokrevnej ork, mohutnej, holej a skoro černej. Co na tom, že se mu líbilo, jak mu trčí z čelisti jako nějaká němá výzva. Pořád byly chvíle, kdy si přál, aby ho neměl. Například když zvracel. Nechceš mít vousiska, když se ti z pusy lijou vnitřnosti, zvlášť když jsou tam celý kousky. Někdy taky, když lížeš kundu. Makáš na ženský, aby se nádherně udělala, ale ona se bude hihňat, protože jí ten tvůj porost na bradě lechtá na stehnech, z toho by jeden pošel.

Jasně že v Kaňourově životě nastaly okamžiky, kdy litoval, že den předtím nevzal břitvu a ten svůj ksicht si neholil, na to vemte jed.

Právě teď — kdy mu do knírů zapletl prsty umírající muž — jedna taková chvíle nastala.

Abychom ale byli fér, Kaňour dával třasořítkovi taky co proto, rukou mu zacpával ústa, aby nemohl vydat ani hlásku. Nebo se vůbec nadechnout. Ale ani tak se muž neloučil se světem úplně v poklidu. Pořád sebou házel.

A tahal Kaňoura za ty jeho zatracený vousy!

Mít smradlavé chlupy zamotané mezi plátky kovové rukavice ho štválo víc než kopanec do koulí. I ten nejsilnější třasořítko by měl co dělat, aby s Kaňourem pohnul, ale ve vousech svaly neměl. Musel se poddat,

nechat se tím chlapem přitáhnout, nebo se smířit s lysinou na bradě. Jednou už na tuhle strategii doplatil, to když se během jedné hry jeho vous ocitl v růžových ručkách jedné dívenky, kterou měla na ramenou Nady. Nikdy by ho nenapadlo, že to zkusí dospělejší bojovník, i kdyby to měl být poslední pokus o záchranu. Přitáhl chlapa k sobě, vzal celou jeho hlavu v přilbě do náruče a zkroutil ji, dokud nepraskly kosti. Pořád z toho měl divnej pocit, když někomu lámal vaz. Nikdy si nebyl jistý, jestli to prasknutí jenom slyší nebo ho taky cítí. Ať už tak či onak, bylo to kurva nechutný. Pokaždý mu z toho bylo trochu šoufl.

Díkybohu neměl co zvracet.

Udělal dva kroky zpátky a čerstvá mrtvola se ponořila do hlubokého stínu pod vysokým obloukem zasazeným do boční stěny chrámu. Kaňour si dal pozor, aby nevzhlédl k soše, která se uvnitř hrozivě tyčila, a ani si nelámal hlavu tím, jakého trestajícího boha by asi tak mohla zpodobovat. Uložil tělo za podstavec, vyplazil se zpod oblouku ven a zahalenému pohledu sochy ukázal záda. Přešel přes uličku pod přístřešek sousedního domu, jehož stín mu byl milejší než temná náruč chrámu.

Kaňour chrámy nesnášel. Nesnášel ty jejich věže, pokryté všelijakýma hnusnýma serepetičkami. Nesnášel ty jejich zdi, s těma jejich výklenkami, ze kterých zahlíželi chlípni ďáblové a zakrslí trpasličí lidi. Tyčily se tu jako nějaký hrady, ale nebránily nic než ty svoje odporný rituály. No vlastně ne tak docela. Ty jejich zvonice se náramně hodily k tomu, aby zburcovaly ozbrojence, kdyby snad vraždícího poloorka zmerčil nějaký kněz, co trpí nespavostí.

Jenže s tím se kříženec potkával od chvíle, kdy opustil Souzené země. To bylo riziko, které na sebe vzal, když vkročil na půdu Hisparty.

Zatracený města, ty jejich hradby a šílený podělaný náboženství.

U nohou chrámu se rozkládalo dlážděné ellerinské náměstí, tiché a liduprázdné. Nikdo neviděl, jak Kaňour zabil strážce, a přitom to divže nezpackal. Čekal, rozhlížel se, naslouchal a škrabal se na podrážděné kůži pod vousem. Ještě včera pro něho to město neznamenal nic než mapu načrtnutou v prachu. Barák, ve kterým se teď skrývá, byl šutr. Jedna z Jacinthových dýk zabodnutá do země představovala chrám, hrnek,

to byla ta kašna uprostřed náměstí. Jak se ticho neslo dál, Kaňour doufal, že ostatní třasořítky na stráži umírají rychle a nepozorovaně. Noc nepřetal zatím žádný křik. Nejspíš už bude po všem. Jacintho a jeho hrdlořezové, to nebyly žádný ořezávátka, jednoho podfíknou jak nic. Nebo dvanáct takovejch.

Opět se zvedl vítr, tak ledový, až v jeho závanu Kaňour zadrkotal zuby. Zima sice umírala, ale svoje poslední dny všem pořádně osladila. Na jihu v Souzených udeřila jen zřídkakdy, tam stačilo, že v horách zapršelo. Jenže tady, na severní straně Umberu, se po západu slunce uměla zima ještě pořádně zakousnout. Kaňour se obával, že chlad udrží strážě v pozoru, i když ten jeho chlap, co ho škubal za vousy, neměl zrovna oči na štopkách, zmrđ jeden.

Čekání se protahovalo. Kaňour cítil, jak v něm roste nervozita. Sevřel ruce v pěst a potlačil v sobě nutkání prokřupat si prsty. Nedokázal by si vsadit, jak dlouho už tu vězí. Čas byl jen divně roztažený okamžik mezi plánem, co se vydařil, a plánem, co šel do kytek.

Pak uviděl ty jiskry. Malinká jasná světýlka ženoucí se přes náměstí mezi kovářstvím a... a...

Do hajzlu.

Kaňour si nemohl vzpomenout, co je to za pokyn. Na mapě v prachu to byla citronová kůra. No nic, signál se objevoval přesně tam, kde měl, jiskry sršely a zhasínaly, jen co začaly padat k zemi. Kaňour ještě jednou naposledy přehlédl široké nekryté náměstí a vyrazil na jeho druhou stranu.

Když doběhl za Jacinthem, ten si do potrhaného oblečení zastrčil kus křemene, kterým jiskry vykřesával, a ještě víc se vnořil do temnoty. Nůž ale bandita nechal venku. Kaňour se natlačil do uličky vedle něho. Nemluvili. Nebylo třeba. Strážci byli mrtví, jejich těla ukrytá. To byla ta jednoduchá část plánu.

Jacintho vyrazil uličkou, na jejím konci se na okamžik zastavil a vykradl se na ulici. Kaňour se držel vytáhlému třasořítkovi v patách a cítil se jako naprostej lempl. Když byl sám, snadno přesvědčil sebe samého, že je zručnej. Jenže když teď čněl nad takovým vychrtlým šmejdem, jako byl Jacintho, připadal si nenápadnej asi jako uprděnej bejk, co vojíždí

pytel prázdných džbánů na víno. I přesto se město jejich přítomností nenechalo rušit.

Ellerina byla ta největší osada, do které Kaňour kdy vkročil a která nebyla v rozvalinách. Jacintho si ale byl jejich cestou jistý, přestože na prozkoumání místa měl jen část dne. Byl oblečený jako nějaký zatvrzelý kajícík, šel naboso a na sobě měl jakési zíněné roucho. Tenhle převlek dosud nesundal. Divný vidět ho bez tý jeho odporný hučky, kterou držela pohromadě spíš špína než tkanina. Zplihlé mastné vlasy měl stažené do culíku, který mu jako vějíčka spadal skoro až k zadku, a prováděl Kaňoura potemnělými ospalými ulicemi a páchnoucími uličkami.

Přišli ke zlomenému třmenu. Tak tohle místo Jacintho předtím označil. Ve skutečnosti to byl hranatý, dvoupatrový, kamenný dům. Vejít se do něj dalo jedině malým klenutým portálem, ve kterém byly vsazené dřevěné, okované dveře. Jacinthovi se nepodařilo získat přístup. Dovnitř jste se mohli dostat výhradně po hrubé výzvě ellerinských strážců pořádku. A po takovém vstupu by bylo zatraceně nepravděpodobné, že by se Jacintho kdy zase podíval ven. A tak se rozhodl, že si poslechne, o čem se spolu v místních křmách baví ti nejužvaněnější ochlastové. Vínem nasáklé jazyky potvrdily, že tohle je to správné místo.

Jejich plán hatila skutečnost, že dovnitř se nedostanou, aniž na sebe poštvou celou domobranu.

Dokud Jacintho na miniaturní plán města nepoložil váček a neřekl: „Maj tam taky prachárnu.“

Zlomený třmen byl poblíž středu Elleriny. Váček se střelným prachem ležel u přerušované čáry, která označovala západní hradbu.

A právě na západní straně města teď zahřměl výbuch, až se nad vrcholky střech zablýskla obloha. Rozštěkali se psi, vyděšená mimina se rozeřvala. Výbuch rozmetal sny obyvatel Elleriny na padrt a město se probudilo. Sklepy v prachárně jsou našlapaný až po střechu, tvrdil Jacintho, a Kaňour teď slyšel důkaz. Taky ho cítil. Budova vedle něho se zatřásla a z cihel opadávala omítka, zatímco kdesi v dálce dál v nepravidelném rytmu děsivých záchvěvů vybuchovaly sudy se střelným prachem.

Kaňour doufal, že výbuchy přehluší virvál, který co chvíli vypukne, rozběhl se z uličky, vletěl ramenem do dveří opevněné budovy a rozrazil

je dokořán. Přelomil trám, kterým byly dveře zatarasené... a taky chlapa, co stál za nimi.

Kaňour nevěděl, že tam stojí. Možná že chtěl vyjít ven a mrknout se, co je to tam za povyk. Tak to měl třasořitka zatraceně pech. Ležel nehybně pod rozštípaným dřevem. Kaňour ho překročil a neplýtvat časem, aby zjišťoval, jestli ještě dýchá. Jacintho dohlídne, aby nedýchal dlouho. Kaňoura víc znepokojoval muž, který se právě vřítel do uzoučkého klenutého průchodu napravo s kyjem v ruce. Při pohledu na Kaňoura zavrával a jeho zarudlý obličej zvrásněný odhodláním povolil v záchvatu náhlého strachu.

Kaňour už věděl, že při pohledu na něj muži často potřebují chvilku na to, aby znovu sebrali odvahu.

Tenhleten to nedal. Zarazil se a dal se na útěk.

Kaňour rozčileně zabručel, vyrazil vpřed, chytil zbabělce za kabátec a smýkl jím zpátky do vstupní haly. Muž zaškobrtl o roztrískané dveře, dopadl tvrdě na zadek a vyrazil ze sebe vzdech, který vzápětí Jacintho přeměnil v sípavý chrapot, když chlapovi skrz plíci vrazil do srdce ostré ocelové ostří dlouhé jako předloktí. Bandita už mezitím dorazil strážce pode dveřmi.

Kaňour polkl knedlík, který se mu dělal v krku. Kéž by ti chlapi aspoň zvládli souboj, když už nic. I tak by bylo po nich, ale...

„Tydle vedou dolů,“ sykl Jacintho a naklonil se do klenutého průchodu nacházejícího se naproti tomu, jímž přiběhl zbabělec.

Kaňour mu naznačil, ať zůstane, kde je, a vydal se na druhou stranu.

Vedlejší místnost byla větší a její kamennou podlahu téměř v půli protínala těsná řada otesaných trámů, které sahaly od podlahy až ke stropu a nacházely se v nich troje dveře, všechny okované. Ať už tato místnost původně sloužila k čemukoli, nenavrhl ji jako vězení, takže v ní později museli vybudovat tenhle těžkopádný dřevěný blok cel. Ve všech dveřích byla špehýrka. Kaňour vzal lampu ze stolu dozorců, šel k celám, u všech postupně otevřel kryt na špehýrce a nahlédl dovnitř. Pouze v jedné někdo seděl, nějakéj pomatenej třasořitka schoulenej do klubíčka. Stačilo se kouknout — a nasát vzduch — a bylo jasné, že je to jenom nějakéj ožrala, co ho sebrali na ulici.

Kaňour zaklel a práskl krytem od kukátka. Další klenutý průchod vedl k točitém schodům stoupajícím vzhůru. Stropem k nim pronikalo šoupání a škrábání, které naznačovalo pohyb a přitáhlo Kaňourův pohled. V patře nad nimi byly další stráže, a pravděpodobně se chystaly bránit. Ať se tam klidně ochomejtaj, jak chtěj. Kaňour nahoru nepotřeboval. Nahoře znamenalo okna, čerstvější vzduch. Kříženci budou dole. V temnotě a vlhku.

Vrátil se do vstupní haly, podal Jacinthovi lampu a pak zamířil ke schodišti a vydal se po něm dolů.

Puch v šachtě, kterou se schody stáčely, by se dal krájet. Za svého života Kaňour už čichl k leccěmus smradlavému, ale tahleta rychna byla zkouškou jeho odvahy. S každým dalším stupínkem na cestě dolů se mu žaludek zvedal víc a víc. Netrvalo dlouho a polykal věci, o kterých ani nevěděl, že je kdy jedl. Chrčivý vzdech a cáknutí na schodech za ním naznačovaly, že Jacintho zvolil jiný způsob, jak se s puchem vyrovnat. Ten chlap se vyzvracel ještě dvakrát, než dorazili dolů.

V podlaze byla zapuštěná mříž, pokrytá plísní a rzí. Byla zatarasená a zamčená. Jacintho, který se z toho smradu pořád dávil, se do mříže pustil krumpáčem a počínal si přitom skoro stejně tak rychle, jako když dobíjel bezbranné muže. Sotva skončil, Kaňour odtáhl mříž stranou. Z jámy na ně hledělo pět obličejů, všechny jen těsně nad hladinou odporne žumpy lidských výkalů. Vytřeštěné oči plné úlevy svítily mezi těma hovnama jako sněhobílá světýlka bolesti. Byli příliš daleko, dokonce i na Kaňourový dlouhé paže, ale cestu ke spáse poskytl zajatcům zrezivělý řetěz, který ležel opodál.

Nejdřív vyšplhali ven tři kříženci, které neznal. Dva chlapi a jedna ženská, i když víc toho z nich Kaňour nebyl schopen vyčíst, protože byli až po bradu obalení vrstvou zapáchajícího mazu. U pekel, nebýt Lenochovy krabatý skalpovaný hlavy, Kaňour by toho křížence, co se právě škrábal z jímky, málem nepoznal. Jako poslední vylezla Mlátička, tvář mřížovanou starými jizvami měla téměř celou pokrytou seschlými výkaly. Spolu s Lenochem se oba snažili něco říct, poděkovat, zeptat se, podat hlášení, prostě něco. Ani jeden nezvládl víc než zachroptět a vy-

zvracet se na podlahu. Při tom znepokojivém pohledu Kaňour zaťal zuby a čekal, až se všech pět osvobozených vyzvrací.

„Prosím... pojďme... už,“ řekl Jacintho, ztěžka přitom polykal a tiskl si hřbet ruky k ústům.

Kaňour pohodil hlavou směrem ke schodům a muž s lampou vyrazil prudce vpřed. Jestli dozorcí v horním patře sebrali dost odvahy, aby se vydali dolů, Jacintho by se s nimi mohl střetnout jako první. Kaňour měl toho vytáhlého hrdlořeza rád, ale ne dost na to, aby místo něho schytl šipku nebo oštěp do břicha. Podíval se za sebe, povzbudivě na ostatní křížence kývl, hlavně na Lenocha s Mlátičkou, ale jeho slova byla určena těm třem neznámým.

„Jste volní. Ale ne v bezpečí. Zatím.“

Kaňour šel ke schodišti a vydal se za rychle mizejícím světlem lampy.

Vstupní hala nahoře byla stále prázdná, až na mrtvá těla dozorců. Jestli jejich společníci seběhli sem dolů, dlouho se tu nezdrželi. Kaňour zaváhal. Možná že běželi pro pomoc, nebo mohli být pořád zalezlí ve druhém patře. Rád by v tom měl jasno, než vyrazí ven, ale zjišťovat to by byla ztráta času, zvláště jestli tu zůstali a vynutili by si souboj. Jacintho si klekl u vchodu do budovy a prázdnými veřejemi nakukoval ven. Lampu mezitím zhasl a vstupní hala se zahalila do tmy. Výbuchy v prachárně už ustaly, jejich nejlepší prostředek na odlákání pozornosti se vyčerpal. Město však mělo ke klidu daleko. Nocí se neslo vyzvánění zvonů. Ti nejstatečnější obyvatelé Elleriny se budou potýkat s požáry, které způsobily výbuchy a Jacinthovi muži na útěku z města. Přesto teď z oken domů budou udiveně civět probuzení lidi, po ulicích se bude pravděpodobně potloukat pár takových, co je povyk vylákal ven, ale co jsou příliš ostýchaví nebo líní, než aby nabídli pomoc. Tyhle by šlo zahnat zpátky dovnitř, ale jestli ti dozorcí běželi zburcovat městskou domobranu, to by bylo úplně o něčem jiným.

Nahoru? Nebo ven?

Mlátička rozhodla za něho. Vynořila se z klenutého průchodu, vrávoravým krokem prošla vstupní halou a sehnula se pro kyj, který ležel vedle mrtvého dozorce.

„Dacio!“ sykl Lenoch, který její jméno v kopytě leknutím buď zapomněl, nebo mu teď nešlo na jazyk.

Nevšímalá si ho a kráčela do místnosti s dřevěnými celami. Kaňour šel za ní.

„Počkej,“ zavolal, ale ona mu věnovala právě tolik pozornosti jako Lenochovi a pokračovala dál po schodišti nahoru. Kaňour zavrčel a odstrčil ji pryč z průchodu. Po mučivém pobytu v jímce byla zesláblá, Kaňour svůj úder špatně odhadl a odmrštil ji mezi trámy. Mlátička zaklela a málem se zhroutila k zemi.

„Jestli jdeš nahoru, použij hlavu,“ řekl Kaňour, kterého víc než její tvrdohlavost štvalo, že ji musí takto zpracovávat.

Kaňour přistoupil ke stolu, vzal ho za dvě nohy a nadhodil si ho v ruku. Jednoduchá tesařina, ale poctivá. Když čtvercovou desku přidržel před sebou, kryla ho od hrudníku skoro až ke kolenům.

„Drž se za mnou,“ nařídil Mlátičce a vyrazil nahoru. Neměl s sebou svůj talwar ani brum. Houpající se meče a kuše přes rameno totiž obyčejně při šplhání klepou o městské hradby a jejich kov zachytí i ten sebeslabější svit hvězd. V každé botě měl po noži, ale v tuto chvíli svíral v ruku raději nohy od stolu. Když dorazil k poslednímu ohybu schodiště a zahlédl světlo, které k nim pronikalo z horní místnosti, zvedl stůl, aby si chránil obličej, a prudce vyběhl posledních několik schodů v naději, že nějakou náhlou neobratností neškobrtne, v naději, že ať už na ně čeká kdokoli, jeho rychlý nástup dotčného rozhodí natolik, že si nevšimne jeho nechráněných nohou.

Vyrazil klenutým průchodem a připravil se, že do stolu udeří brumšipky, oštěpy, ostří seker. U pekel, nechce schytat pecku kyjem do kolena. Ale jediné, co do stolu udeřilo, byl... další stůl. I tenhle byl převrácený a otočený k průchodu. Dozorci měli stejný nápad jako on a použili stůl coby štít. Na rozdíl od Kaňoura už ale za svojí barikádou nebyli.

„Jsou pryč, do prdele,“ odplivla si Mlátička. Její hlas zněl zklamaně.

Kaňour pustil stůl na zem. Tato místnost byla větší než ta pod nimi. Ne, stejně velká, jen v ní nebyly ty dřevěné cely. Místo toho tu stál krb, černá polena uvnitř stále hořela.

„Jsou pryč,“ souhlasil Kaňour a pohledem přelétl převrácený nábytek a opuštěnou lampu, kterou někdo hodil na zem. „To znamená, že se tady nemůžem zdržovat.“

„To znamená, že na tom budem líp se zbraněma než bez nich,“ odtušila Mlátička a v rohu na druhé straně místnosti se prohrabávala hromadou vaků, příkrývek a brigantin. S vítězoslavným výkřikem se napřímila, v ruce řetězový kyj a na tváři úšklebek. „A navíc. Todle jsem chtěla zpátky.“

„Podej mi to mávátko,“ ukázal Kaňour na jediný meč vězící v hromadě.

„Ten je Lenočův,“ odpověděla Mlátička.

Do místnosti vešel Lenoč, jako na zavalanou.

„Jacintho říká, že vyrazí bez nás, jestli hned nepůjdem.“

Kaňour zavrčel a ukázal Lenočovi, ať si vezme svůj meč. Nic dalšího tu nebylo. Žádné překvapení. Kuše beztak odnesli dozorcí. Ellerinstí konšelé pravděpodobně vůbec nedovolili, aby se tu skladovaly. Mlátička podala obě palice Kaňourovi, svlékla si potřísněnou košili, hodila ji na zem a na holé tělo si oblékla brigantinu. Lenoč následoval jejího příkladu. Oba byli bosí, o boty přišli v své náruči jímky. Kaňour si vzal dozorcovu palici a Mlátičce podal její zbraň opatřenou řetězem.

Všichni tři spěšně vyrazili zpátky do vstupní haly.

„Jak se vám líbí představa mít oprátku kolem krku?“ stěžoval si Jacintho. „Mně teda ne!“

Bandita se vykradl ven ze dveří, potichu a svižně. Kaňour rukama navedl ostatní za ním. Vystrkal Mlátičku ven a pak ty tři nové přírůstky. Lehkým plácnutím za nimi poslal Lenoča. Sám se zařadil na konec řady.

Město bylo na nohou a rozbouřené, ale zničená prachárna byla i nadále jejich spojencem. Ulice byly téměř čisté. Kaňour zahlédl záda několika lidí, kteří spěchali k pulzující ohnivé výhni a v rukou se jim houpaly kbelíky. Jacintho se vzdal veškerých pokusů být nenápadný, dal přednost rychlosti a vyrazil napříč uličkou. Ten hajzl pádil jak zajíc. Zesláblí kříženci mezi Jacinthem a Kaňourem měli co dělat, aby udrželi krok. I tak by ale bylo šílenství volat na něj, ať zpomalí, protože jediné, co bylo

rychlejší než Jacinthovy nohy, byla jeho mysl. Za běhu bandita četl narůstající zmatek ve městě, vrhal se uličkami a někdy se na jejich konci zastavoval, aby kolem nechal proběhnout tlupy křičících obyvatel. Jindy se vrhal po hlavě vpřed, jako kdyby mu bylo jedno, že ho někdo uvidí, a přesto společně přebíhali přes ulice bez povšimnutí a nikdo kvůli nim nespustil povyk. Měl zvláštní instinkty. Banditovi se nějak dařilo proplést tu svoji skvadru potácejících se kříženců meandry ellerinských zmatků tak, že splynuli s davem a byli neviditelní.

Plán přesto dostával trhliny. Jacintho se ve městě mistrovsky vyznal, ale přesto i on v jednu chvíli frustrovaně vycenil zuby — zablýskly se mu ve tmě těsně předtím, než křížence spěšně natlačil za stánek se vzácnými látkami. Zboží prodavač na noc odnesl pryč, ale stoly a věšáky i tak poskytly jakýs takýs úkryt před skupinou ozbrojených mužů, kteří se prohnali kolem. Oslepení spěchem a světlem loučí proběhli na vzdálenost oslího pindoura od Kaňoura a jeho společníků, kteří leželi všichni na břiše a tajili dech.

Když Jacintho naznal, že je bezpečné nejistý úkryt za prodejním stánkem opustit, poprvé se vydal nazpátek.

Kaňour potlačil narůstající neklid.

Jejich plán počítal pouze se dvěma východy z města. A bandita právě usoudil, že jeden z nich je neprůchodný. Zrovna tahle soukromá, teď zarostlá zahrada zkrachovalého obchodníka kořením, která sousedila s ellerinskými hradbami. Podle toho, co Jacintho říkal, by poskytla snadnou a nerušenou ústupovou cestu díky šlahounům révy a živému plotu, přes který by je nebylo vidět. Ale zdálo se, že kvůli domobraně je tato cesta příliš riskantní. To byl problém s pravděpodobnými únikovými body: všichni o nich věděli. Takže přes hradby to nepůjde. Zbývala cesta spodem, starými císařskými kanály. Jacintho předtím našel jenom jeden způsob, jak se do nich dostat.

Zavedl je zpátky do uličky, odkud předtím vysílal znamení Kaňourovi, a celou dobu přitom uskakovali před hlídkami. Měli před sebou chrámové náměstí. Zvony, které se postaraly o to, aby město nespalo, se samy odebraly ke spánku a byly zticha. Jejich plán počítal s tím, že kašna u chrámu bude od prachárny příliš daleko, než aby se jí při hašení

plamenů dalo nějak využít. Měli pravdu. Ale náměstí úplně prázdné nebylo, a tentokrát se po něm nepotulovaly jen nějaký zatracený kočky.

„Sakra,“ sykl jeden z nových kříženců.

Mlátička ho umlčela pohledem.

Na kraji náměstí naproti chrámu stála přede dveřmi domu jakási matka. V náručí chovala nemluvně a další dítě — malý chlapec — se jí drželo za sukně. Upírala pohled k západu, jako kdyby se skrz chrámové věže snažila zahlédnout plameny. Ne. Zůstávala vzhůru v obavách o sousedy a svoje blízké, kteří běželi bojovat s požárem a ji tu nechali o samotě.

„Chvilíčku,“ zašeptal Jacintho a hlas měl ostrý jako břitva, kterou držel v ruce.

Kaňour se provalil kolem ostatních a zachytil muže dřív, než se stačil vykrást z uličky ven. Přitlačit ho ke zdi a přidržet ho tam nestálo trojkrevného žádnou námahu. Třasořitky neviděly ve tmě tak dobře jako poloorkové, ale i kdyby Jacintho to varování nevyčetl z Kaňourova hněvivého pohledu, zatraceně dobře ho cítil v paži, kterou ho troják svíral.

Jacintho podrážděně hlesl. „Bude křičet, když ji ne—“

Kaňour ho přimáčkkl ke zdi ještě víc. „Ne.“ Cítil, jak se muži pod jeho roztaženými prsty prohýbají žebra. Bylo by snadné ho zabít, stejně snadné, jako by pro banditu bylo zabít tu ženu a její děti.

„Ne,“ řekl znovu a Jacintha pustil. Obrátil se ke křížencům, kteří se krčili při zemi. „Vyrážíme. S trochou štěstí zaleze dovnitř a zavře se tam, až nás uvidí. Jestli bude ječet, utíkejte dál. Rovnou do chrámu.“

„A co mniši?“ zeptal se Lench.

„Jestli bude nějaká banda starejch zkundyvycukanejch třasořitků tak blbá, aby se nám postavila do cesty, tak je převálcujem,“ odpověděl Kaňour.

„Ale oni —“

„Dělejte.“

Kaňour už neměl náladu dál otálet a vyběhl ven z uličky jako první.

Jacintho ho po několika krocích předběhl. Bandita svým spěchem upoutal ženinu pozornost. Kaňour dusal botami po kamenné dlažbě a ohlédl se, aby se na ni podíval. Nevykřikla ani neutekla dovnitř.

Místo toho stála jako přikovaná, spíš zmatená než vystrašená. Nejspíš jí chvíli trvalo, než si v hlavě přebrala pohled na otrhaného poutníka a púltucet kříženců, kteří běželi za ním. Ani ve chvíli, kdy se Kaňour vrátil pod ústřední klenbu chrámu, se stále ještě nevzpamatovala. Jacintho jedny z velkých chrámových dveří otevřel. Jestli náhodou, nebo vlastním přičiněním, to Kaňour neviděl. Bylo mu to jedno. Během několika málo okamžiků se branou provalili všichni ostatní. Jacintho dveře zavřel a za nimi se tlumeně ozval dosud potlačovaný ženin výkřik.

Kaňour hledal způsob, jak dveře zabezpečit.

„Nenajdeš tyč ani trám, sazokožče,“ prohlásil za ním sebevědomý hlas. „Nemusíme se bát nikoho, kdo by sem vstoupil.“

Kaňour se prudce obrátil a viděl, že i jeho společníci už se otočili, ztuhlí leknutím.

V klenuté síni své svatyně čekali mniši, bylo jich téměř dvacet. Opravdu se rozhodli postavit se poloorkovi do cesty. S mečem v ruce.

KAPITOLA

2

Kaňour si myslel, že se střetne s nějakým sborem mnichů v kutnách a s vodnatýma očima. S patolízalskou bandou rozhořčených, bříchatých písmáků s dvojitou bradou a špejlovitýma nohama, tlupou poustevníků posetých jaterníma skvrnami. Muži, kteří mu stáli v cestě, na sobě kutnu měli, ale ve všem ostatním se jeho představám odmítali přizpůsobit.

Ocel měli v očích a také v rukou, pohledy stejně tak planoucí jako čepele chladné. Ostří mečů bylo rovné, u křížové zástity se rozšiřovalo a směrem k hrotu zužovalo. Tyhle zbraně sekaly dobře a rychle bodaly. Ke každému meči patřil ocelový kruhový štít. Stejně jako meče drželi muži s neochvějným sebevědomím i tyto štíty, jež měli připoutané k předloktím. Kněží se pyšnili zdravě vypracovanými postavami mužů, kteří veškerý svůj čas věnují výcviku. Byli mezi nimi jak plešouni s hlavou jak koleno, tak hustovlasí chlapíci, ale žádného z nich neoslabovala přílišná léta ani příliš útlý věk. Všichni měli vousy, co jim sahaly až ke kulkám.

Kaňour šlehl pohledem po Jacinthovi. „Co jsou tyhle kozlové, do prdele, zač?“

Bandita jen nejistě zachroptěl.

„Jsme Amarsaphova sůl. Obláti Hospodina s dvojí korunou.“

Kaňour se podíval na toho, který k nim přikřke promluvil, muže ve středních letech a s řídnoucími vlasy, jemuž dlouhý zrzavý vous na

skráních zbělel. Knězovo prohlášení, stejně jako jeho oči, planulo výhrůžnou hrdostí. Tvářil se, jako by jim právě poskytl nějakou důležitou odpověď.

„Aha,“ odpověděl Kaňour.

„To jsou Oceloví mniši,“ odušil Lench. Jeho hlas zněl otřeseně. „Snažil jsem se ti to říct.“

Kaňour přikývl, pořád mu to vlastně nedocházelo, ale při pohledu na muže s meči nebylo třeba hlubokých myšlenek, aby pochopil. „Snažil, no.“

Mohl taky předtím chvilku počkat a Lenchovo varování vyslechnout. Město kolem nich stahovalo smyčku. Tohle teď byla jejich jediná cesta ven z Elleriny. Podle jejich plánu to byla ta těžká. Jenom teď byla ještě těžší, nic víc.

„Hádám, že ty asi neuhneš,“ řekl Kaňour kozlovi, který mnichům velel, a dával si přitom dobrý pozor, aby se nepodíval na železné svícny ve tvaru stromů, které stály na prahu mezi předsálím a samotným chrámem. „Řekneš svejm bratřím, ať nechaj ty mý projít, aby nám tu netekla krev?“

„Krev byla potřeba ve chvíli, kdy ty tvoje kříženecký svině znesvětily náš domov ohněm a zlými úmysly.“

„To má bejt nějaká přísaha?“ zeptal se Kaňour a zlehka potěžkal kyj v ruce.

Muž otevřel ústa, aby odpověděl. Kaňour mu mrštil kyjem po hlavě. Musel uznat, že kněz nastavil štít včas. Měl vytříbený postřeh, ale nepočítal se silou, s jakou byl Kaňour schopen kus těžkého kovu do vzduchu vyslat. Hlava kyje vrazila do štítu, rozdrtila okraj a odmrštila prohnutý štít nositeli do tváře. Kněz se zapotácel, plival krev a vyražené zuby, ale brzy opět stál pevně na nohou.

Sakra. Kaňour doufal, že ho pošle k zemi. Sejmout magora s nejprořízlejší hubou v místnosti může někdy ostatním sebrat vítr z plachet. Někdy.

Tihle Oceloví frátři měli pro strach uděláno. Obešli svého zraněného bratra, lační boje.

Kaňour vyrazil vpřed, sebral jeden stojan a zešíroka jím mával jako kosou, čímž útok kozlů zastavil. Jeho vlastní společníci museli uska-

kovat, aby zůstali z dosahu. Třasořitkové nebyli hloupí. Ustupovali v semknutých řadách a ani jeden neriskoval zásah svištícím železem. Kaňour byl silný, ale nemohl je držet na uzdě donekonečna. Kromě toho bylo pravděpodobné, že se kněžím dostane pomoci dávno předtím, než jemu ruce vypovědí službu. Každou chvíli jim dveřmi vpadne do zad domobrana. Mnichům stačilo počkat. A věděli to.

Kaňour je zatlačil hlouběji do chrámu. Ze vstupního sálu prošel do široké, vznešené síně svatyně. Ať už ten bůh, pro jehož potěchu si tihle mniši nechali narůst vousy, byl kdokoli, určitě neměl v oblibě nabubřelý chvástání, protože místnost byla holá. Přesto když Kaňour svatyní procházel, musel zmenšit nápřahy, aby nezboural tesané sloupy. Řeholníci se rozprostřeli, zvětšili rozestupy a několik jich sloupy obešlo, aby využili postranních uliček a mohli na Kaňoura zaútočit z boku.

Lenoch rychle pokrýl pravou stranu, Mlátička levou. Za sebou Kaňour slyšel skřípání železa a přívál vzteklých nadávek — Jacintho se snažil druhým svícem zajistit chrámové dveře.

Mniši se blížili uličkami po dvou vedle sebe, čtyři z každé strany. Devět jich zůstalo uprostřed tváří v tvář Kaňourovi, mezi nimi vůdce s rozbitou hubou a značně mrzutým výrazem. Dva z kříženců, které Kaňour neznal, stáli s jeho bastardskými druhy, jeden chlap s Mlátičkou a ženská s Lenochem. Třetího křížence Kaňour neviděl. Možná šel píchnout Jacinthovi. Nic dobrého z toho nekoukalo. Kromě Lenochova meče a Mlátiččiny řetězové palice měli osvobození poloorkové ve výzbroji už jen puch z jímký.

Kaňour zavřel a dál odháněl kněze divokým máváním svícem. Vydal se zachránit svoje zajaté bratry, a právě je slepě přivedl do souboje, ve kterém nemohli zvítězit. Co by na to řekla šéfka? Že uspěchal vymyšlení plánu a prováhal jeho naplnění. Že měl vědět, kdo tento chrám brání. Že se příliš spoléhal na Jacintha a ostatní bandity z hor. Že si s sebou měl vzít svůj brum.

Ne. Nic z toho by neřekla. A i kdyby, on by to stejně neposlouchal. Protože Kaňour bude raději hulit péra ve všech peklech, než aby nepřivedl své bratry zpátky domů a nepodal hlášení o tom, jakou ostudu si tady utrl.

S řevem, který by se mohl poměřovat s výbuchem prachárny, nakráčel mezi Ocelové mnichy. Svícen ve tvaru stromu prosvištěl vzduchem, jak před ním frátri horkotěžko uhýbali, Kaňour však vyrazil vpřed a zpětným švihnutím jednoho nešťastníka zasáhl. Muž se snažil úder pomocí meče a štítu odrazit, ale svištěcí větve železného stromu jeho obranu prolomily. A s ní i nejmíň jedno zápěstí. Kněz se s jekotem odpotácel na stranu mezi několik svých druhů a tím je vyvedl z rovnováhy a narušil jejich uspořádané šiky. Kaňour vzniklou trhlinu dál rozšiřoval, sekal svícem a mnichy po cestě rozháněl na všechny strany. Jeden nebyl dost rychlý a svatyní se rozlehlo křupnutí zlomené nohy jen okamžik předtím, než železo zařinčelo o kamennou podlahu. Pronikavou ozvěnu přehlušil bolestný ryk.

Kaňour vyrazil doprava a máchl stromem s úmyslem vrazit hroty potřísněné voskem nejbližšímu mnichovi do hrudi. Neměl dost síly na to, aby ho propíchl, ale chlap byl v pěkný bryndě. Ostatní se spojenými silami znovu hnali do útoku a záplava hnědých kuten a blýskající se oceli se snažila zapudit černý balvan, který mezi ně dopadl. Vzduchem svištěly ostré čepele a míhaly se lesklé hroty chtivé krve. Navzdory bolesti Kaňour zaútočil a kněze, kterého zachytil koncem svícnu, tlačil zpátky, dokud jím nevrazil do sloupu. Muž se praštil hlavou do kamene a zrak se mu zastřel. Kaňour odhodil svícen, chytil omráčeného muže za obličej a praštil jeho hlavou o sloup podruhé. Tentokrát vystříkla na délku paže vzhůru po kameni krev. Kaňour se přitočil za sloup a ten odrazil pomstychtivé výpady dorážejících mnichů. Většinu z nich. Dvakrát ho sekli, do ramene a předloktí, a další čepel mu probodla zboku hýždi.

Proč seknutí pálí, ale když tě bodnou, tak to studí?

Kaňour zabručel, odskočil do postranní uličky a vpotácel se mezi kněze, kteří právě útočili na Lenocha. Nečekal to, ale oni také ne. On však vážil o tunu víc. Takže jak zaškobrtl, strhl s sebou k zemi dva protivníky, přičemž jeden spadl pod něho a ten druhý v té změti klopýtl. Tento muž na Kaňoura zaútočil, ale podařilo se mu jen plácnout soupeře plochou stranou meče. Kaňour si přimáčkl lokty k tělu a odvalil se stranou. Tentokrát měl v úmyslu se s mnichy srazit. Tělem jako kládou

vrazil do dvojice mužů, kteří se stále snažili zabít Lenocha, a podrazil jim nohy. Přepadli přes jeho valící se mohutné tělo a chrlili ve zmatku slova, která Kaňour považoval za svatých mužů zcela nehodná. Divže neporazil taky Lenocha a kříženku, těm se však podařilo včas uskočit.

Kaňour se postavil zpátky na nohy a šest zbývajících mnichů, na které předtím zaútočil svícem, už přibíhalo svým druhům na pomoc. Tři se nahrnuli kolem sloupů, přimknutí těsně k sobě zaclonili kněze natažené na podlaze a s napřaženými meči drželi poloorky v odstupu, zatímco ostatní se skláněli ke svým druhům a pomáhali jim na nohy. Kdyby místo starosti o své druhy bývali zvolili útok na své nepřátele, Kaňoura a jeho bratry by pobili. Kteří blázni vám nepůjdou po krku a raději pomůžou svým zraněným...

Bratři.

Kaňour nerozuměl jejich bohu, chrámu ani jejich sochám, ale *jim* rozuměl.

Skočil dopředu, sevřel mezi dlaněmi meč prostředního mnicha, přičemž vsázel na to, že chlap pilně cvičil pevný úchop. Byla to dobrá sázka. Muž se své zbraně nepustil, ani když jí Kaňour škulbl a přitáhl ji prudce k sobě. Pak Kaňour meč pustil a praštil muže do hrdla. Ne dost na to, aby mu přerazil dýchací trubici, ale víc než dost na to, aby zasel paniku. Žádný výcvik pod sluncem muži nyní nemohl zabránit v tom, aby teď upustil, cokoli svíral v dlaních. Kněz si přitiskl ruce k hrdlu a meč se štítem zařinčely o kamennou podlahu. Jako kdyby mu prsty měly vrátit vzduch do plic. Divný, že to vždycky každé udělá.

Ostatní mniši, vybičovaní násilím, se pokusili vrhnout do útoku, ale podařilo se jim udělat sotva jeden krok a Kaňour už se chopil jejich dusícího se bratra, obrátil ho a sevřel mu hlavu ve svých mohutných pažích.

„Bejt váma, dobře bych si to rozmyslel!“ zařval. „Urvu mu hlavu!“

Muži před ním strnuli a jejich ocelové pohledy pohasly.

Kaňour vrhl pohled nalevo a viděl, jak Mlátička neúnavně máchá svojí řetězovou palicí a drží si svoje protivníky od těla.

„Řekni jim, ať toho nechaj!“ znovu zařval Kaňour na vůdce kozlů s rozraženým rtem.

Mnich zaváhal.

Kaňour zmáčkl svému zajatci hlavu tak, že kněz přestal sípat. Sice mu neviděl do tváře, ale ze zkušenosti věděl, že muži začínají vylézat oči z důlků. Pěkně hnusnej pohled, to jo. Ostatním kozlům to určitě neuniklo. Nejednen z nich viditelně zbledl.

„Zadržte!“

Mniši dorážející na Mlátičku na příkrý rozkaz svého vůdce zanechali boje.

Pocit úlevy trval sotva jedno nadechnutí, neboť jej zaplašilo bušení zvenku na chrámová vrata. Dorazila domobrana a křikem a mohutnými údery se dožadovala vstupu. Tlusté dřevo tlumilo obojí. Prozatím.

Kaňour zátal zuby a nebral na vědomí ani mlácení za sebou, ani žalostné plácání na pažích, kterým ho častoval uvězněný kněz. Ten chlap by se nedokázal dostat z jeho sevření, ani kdyby neschytil pecku do krku; je sakra jasný, že teď už má nulovou šanci. Zhruba takovou jako poloorkové, že se dostanou z tohoto podělaného chrámu.

„Lenochu,“ řekl Kaňour s pohledem stále upřeným na vůdce kozlů. „Jak říkaj tomu svýmu šéfovi?“

„Opat,“ zněla odpověď.

„Vyber si, opate,“ nabídl Kaňour muži. „Chceme vocaď vypadnout. Můžeš nám v tom zabránit, ale tenhle ten bratr zařve. Nebo můžete odložit meče, my půjdem a nikdo další už nezemře. Ale až tamhlety dveře povolej... nebude mít ani jeden z nás na vybranou.“

Mniši, kteří stáli u opata nejbliž, na něho prosebně pohlédli. Jestli chtěli zachránit svého bratra, nebo pobít křížence, to Kaňour nebyl schopn odhadnout.

K bušení na vrata se přidalo ostré praskání lámaného dřeva.

„Máme málo času!“ prohlásil Jacintho a hlas mu v panice zněl pisklavě.

Opat měl pootevřená ústa a vytřeštěné oči mu svítily podobně jako jeho štít.

„Už po tobě někdy někdo hodil lidskou hlavou?“ zeptal se Kaňour a zatnul svaly, připraven servat zajatci hlavu z krku.

Opat udělal půlkrok vpřed. „Stanovy našeho řádu nám brání složit zbraně v přítomnosti protivníků.“

Snažil se nedat ve svém hlase ani na své tváři znát, že prosí o pomoc. To první se mu podařilo, to druhé ne.

Skrz díry ve vratech, které se pod údery seker stále rozšiřovaly, zřetelně zaznívaly zuřivé pokřiky domobranců.

Kaňour uzavřel další rychlou sázku a přišel s ještě rychlejší nabídkou. „Ty meče si nechte, ale ani se nás nedotknou.“

„Výborně.“

„Dej mi svoje slovo, do prdele!“

„Máš ho mít!“

Kaňour už dál neplýtl dechem, a aniž ztrácel další drahocenný čas, táhl svého zajatce směrem k Mlátičce. Těžce oddychovala s pohledem upřeným na čtyři kněze, kteří stáli tak blízko před ní, že by na ně při troše snahy doplivila. Osвобоzený kříženec, který bojoval vedle ní, po dechu lapal také, ale ne vysílením. Seděl opřený zády o stěnu a snažil se udržet vnitřnosti v těle. Meč jednoho z mnichů, který stál nejbliž, byl rudý až k jílci. Kaňour cítil, jak v něm narůstá hněv, mocné nutkání zabít chlapa, kterého měl ve spárech, a pak se vrhnout na toho, co proklál nebohého křížence.

„Musíme ho nechat bejt,“ řekl Jacintho, který se objevil po Kaňourově boku.

„Najdi ty zatracený tunely, buď tak hodnej.“

Kaňour mrštil zajatcem po Lenochovi, sehnul se a zvedl křížence s rozpáraným břichem. Jeho sykavý dech se změnil v bolestný ryk, když s ním Kaňour pohnul.

Otočil se s trpícím nákladem a viděl, že opat se i se svým stádem vousatých šermířů přiblížil. Kaňour se na okamžik obával, že se chlap rozhodl na svůj slib vykašlat. Proč by držel slovo, které dal poloorkovi. Vrata už brzy povolí.

Opat zvedl paži a ukázal do zadní části velké síně. „Do starých tunelů se můžete dostat ze sklepení.“

Kaňour pokývl. „Vašeho muže pustíme, až budem dole.“

Na opatově tváři nebylo při těch slovech znát, že by mu snad věřil. Zračila se v ní jen naděje.

Než se Kaňour s ostatními dostali k nízkému portálu na vzdálenějším konci svatyně, Jacintho už v něm stačil zmizet. Za průchodem našli kruhovou alkovnu s dalšími dvěma klenutými portály. A po banditovi ani stopy.

„Kudy?“ zeptal se Lenocho zajatého kněze.

Muž zvedl bradu. „Tamtudy.“

„Jestli lžeš —“

Lenochovo varování přerušil Jacintho, který se vynořil z temného průchodu, na nějž muž ukazoval. „Mluví pravdu.“

Po těch slovech bandita běžel tam, odkud přišel.

Kaňour pokynul hlavou ostatním, aby spěchali za ním, a sám se zařadil na konec řady, se sténajícím, třesoucím se poloorkem v náručí.

Vstup na točité schodiště osvětlovala jediná svíce. Jacintho ji vzal ze stěny, běžel dolů a ani se nezastavil. Pokud vůbec zpomalil, pak snad jen proto, že nechtěl, aby mu svíce zhasla.

Ocitli se v chladném sklepení a spěchali v řadě za mdlým světlem, které se míhalo kolem, a mezi sudy, které byly v chrámové spížirně naskládáné. Kaňour uhýbal před rozvěšeným masem a v nose, navzdory smradu pokáleného křížence ve svém náručí, cítil štiplavý zápach sýra a čerstvého másla. Jacintho se zastavil jen jednou, to aby poslal kříženku pro svazek pryskyřicových loučí, které zde kněží schraňovali. Bandita se zastavil ve stíněném rohu, kde byla otevřená padací dvířka, jimiž dolů ještě hlouběji vedla rovná schodišťová šachta. Zapálil o svíci jednu z loučí a její mocnější plamen poslal dozadu mezi ostatní. Jakmile měli všichni kříženci po jednom planoucím exempláři, vydali se na Kaňourovu výzvu a za naléhavého Jacinthova mávání paží po schodech dolů. Když byla Mlátička a dva noví kříženci pryč, bandita na okamžik zaváhal a blýskl pohledem po zajatém knězi v Lenochově sevření a po zraněném poloorkovi v Kaňourově náručí.

„Běž,“ odpověděl Kaňour na otázku, která v těch letmých pohledech vzezela.

Jacintho nechal svíci na jednom sudu a vnořil se do starých tunelů.

„Tam dolů ho vzít nemůžeš, Kaňoure,“ řekl Lenocho. „Už tak tam bude nízký strop a úzké průchody. Zvláště pro tebe.“

„Není třeba ho brát dolů.“ Kaňour si pomalu klekl a položil křížence na pytle se zrním. „Je mrtvej.“ Vstal a viděl, že jak Lenocho, tak kněz upírají pohled na mrtvé tělo. Lenochovi naběhly svaly na čelisti.

„Běž už,“ vytrhl ho Kaňour z mrákot.

Lenocho zamrkl a jako by se scvrkl. Pustil mnicha, zapálil si louči o svíci a prchal ze sklepení.

Když se teď kněz ocitl s Kaňourem o samotě, začal panikařit.

„Ř-řekl jsi, že mě necháš jít,“ zakoktal.

Ze vzdáleného schodiště vedoucího shora do sklepa sem doléhaly tlumené duté zvuky zvýšených hlasů. Kaňour viděl, jak se k nim pod klenbou blíží první záchvěvy světla.

„Raděj utíkej a varuj svý chlapce,“ vybídl Kaňour mnicha, zatímco si zapaloval louči. „Jenom blázen by se hnal do hořícího sklepa.“ Kněz s hrůzou sledoval, jak Kaňour louč, z níž šlehaly plameny, přikládá k pytlům pšenice, na nichž ležel mrtvý kříženec. „Jistě, hádám, že slovo — a tenhle oheň — se budou šířit rychleji, když oboje vezmeš s sebou.“

Když se muž otočil, aby se dal na útěk, Kaňour ho lapil za kutnu a mrštil jím na mrtvé tělo na provizorní pohřební hranici. Botou ječícího třasořitku přidupl, dokud mu nevzplálo oblečení. Jakmile se z muže stala živoucí pochodeň, pustil ho a nechal, ať běží a plácá sebou a šíří plameny mezi proviantem, jako by snad tím, že se o ně podělí, měl utišit hlad ohně po lidském mase.

Zatímco se muž s nezamýšlenou dravostí hnal vstříc svému ničitel-skému poslání, Kaňour se obrátil směrem ke schodišti a poslal spižírnu — a čest poloorků — ke všem čertům.

KAPITOLA

3

Musej se nás bát...

Kaňour dřepěl v ústí temného tunelu s nožem v ruce a zády se opíral o lepkavou zeď. Snažil se zachytit zvuky pronásledovatelů, ale na mysl se mu neustále drala šéfčina slova.

Pro ně jsme zvěř. Dobytek, kterej můžou zavřít do ohrady. Medvědi, který můžou lovit...

Nemýlila se. Kříženecký svině, jak jim říkal ten opat. A tak mu toho jeho chlapa Kaňour opekl.

Musíme bejt něco, co nemůžou lovit, zavřít do klece...

Nešlo o to bejt krutej. Šlo o... taktiku. Oheň byl potřeba, aby si ty třasořitky udrželi na distanc. Plameny a strach udělaly svý. A navíc, Ellerina teď přišla o víc než jen o prachárnu. Rozsáhlý zásoby jakejchsi bojovnejch fanatiků, který maj koule postavit se křížencům, taky vylytly komínem. Šéfka by to schválila. Tady má něco pro ostatní vůdce kopyt, aby nakrmila tu jejich neustále rostoucí poptávku po výsledcích. Další zárez na cestě k vítězství. Sřelný prach a pšenice, raději připravit Hispartu o tohle než zabíjet její muže. Dnes večer Kaňour udělal jedno, druhé i to třetí. A díky němu teď šéfka bude mít míň práce přesvědčit království, že kříženci jsou víc než jenom zvířata.

Musíme bejt stvůry.

Ani dobytek, ani medvědi. Ani svině. Ne. Jsou zlotřilý hovada, co berou zajatce, naslibujou, že s nima budou mít slitování, a pak je zapálí.

U pekel, to nedělali ani siláci a Hisparta si z nich nadělala do kalhot. Jak potom vypadá to, co dneska napáchal on? Možná hůř. A jak vypadá on sám?

Šoupavé kroky vytrhly Kaňoura z přemítání, ale byl to jen Jacintho, který ke Kaňourovi přihopkal už počtvrté.

„Tohle je šílený, ti říkám.“

V naprosté tmě existoval jen Jacinthův vzrušený šepot. Jakmile Kaňour na útěku zastavil a nařídil pozhasínat louče, neprohlédl hlubokou temnotu císařských tunelů ani zrak trojkrevného. Vysloužil si za to ode všech nevěřící pohledy, ale to místo měl pečlivě vybrané: byla to jakási spojovací místnost, do níž se sbíhaly tři tunely. Bylo to první takové místo, na které narazili po úprku úzkými, klenutými průchody, jimiž je vedl pouze jejich instinkt. Dokonce i Jacintho, který z nich byl nejmenší, běžel příkřeň a nemohl se narovnat. Středem tunelů se táhl kanál a protékaly jím studené páchnoucí ellerinské splašky, kterým se podařilo protéct dolů do starobylé kanalizace. Spojovací místnost jim poskytla dost prostoru, aby se seskupili, trochu se narovnali a případně bojovali, pokud se jejich štěstí bude dál podobat obsahu stoky. Především to bylo dobré místo, kde se dalo čekat... nebýt toho smradu, krys a černočerné tmy.

„Měli bysme jít dál.“

A Jacinthova obvyklého otravování.

„Ty víš, kudyma ven?“ zašeptal v odpověď Kaňour. „Protože jsem se tě ptal už třikrát a pokaždý vyměkl.“

„To jo, ale kdybys mi dal svolení a světlo, našel bych pro nás cestu ven.“

„Začínáš si snad myslet, že bude lepší najít domobrance? Vyměnit nás za svůj život?“

Ozvalo se krátké nadechnutí. „Velkej bastarde, to od tebe bolí.“

„Bude tě to víc než jenom bolet, jestli se budeš snažit vyklouznout sám.“

Ve skutečnosti Kaňour Jacinthovi věřil víc, než jak to vypadalo. A neměl by. To mu aspoň kladla na srdce šéfka. A tak Kaňour řekl, co si myslel, že by na jeho místě řekla ona, a dál se tím nezabýval. Jestli to banditu urazilo, tak si to pro sebe moc dlouho nenechal.

„Možná že nevíme, kam tydle tunely vedou, ale bylo by od nás hloupý si myslet, že ti chlapi, co po nás jdou, to taky nevěděj. Ten tvůj požár jim zabránil, aby nás pronásledovali, to jo, ale co — ptám se tě — jim brání v tom, aby nás odřízli? Nemůžem takovej závod vyhrát, když budem sedět na zadku!“

„Ztratit se tady dole a zemřít ve tmě taky nemůžem.“

„Chápeš, že ten chrám byla jediná přístupová cesta, kterou objevila *moje maličkost*? To neznamená, že do tohodle starobylýho mraveniště nevedou další cesty. Právě teď je můžou pročesávat naši pronásledovatelé.“

„A budou mít světlo. Takže je uvidíme přicházet.“ Kaňour se postavil na stráž k ústí jednoho tunelu. Lench s Mlátičkou kryli zbylé dva. Přesto, navzdory vši opatrnosti, se držel naděje, že ti rozhněvaní muži z Elleriny nebudou první, kdo jejich polohu objeví. Opravdu to byl závod, ale Kaňour s ostatními nebyli běžci, byli odměna. „Držíme se plánu. Počkáme.“

Jacintho Kaňourovi tu jeho sebejistotu nežral. „Co když nepřijdou? Co když ani nenašli cestu dovnitř? Nebo se ji ani nesnažili najít?“ Nedůvěra v jeho hlase, slabě skrývané opovrzení a silně potlačovaný strach prozrazovaly, že nemluví o domobraně.

„Barsius nás tu nenechá zemřít.“

„Tím si nemůžeš bejt jistej.“

Kaňour se neobtěžoval s odpovědí. Mohl si být jistý. A taky že byl. Jenom prostě nemohl Jacinthovi říct proč. A tak neodpovídal vůbec.

Utržená zranění mu dělala starost. Mniši ho zřídili víc, než si v první chvíli myslel. Než zhasli louče, neušlo mu, jak se ostatní dívají — nebo se spíš snaží nedívat — na jeho posekané a krvácející údy. Ale nejvíc ho znepokojovala probodnutá hýždě. Snažil se udržet na nohou, ale kvůli nízkému stropu to pro něho zanedlouho bylo doslova utrpení. Nakonec se podvolil a dřep si, přičemž doufal, že se mu z odporného potoku v kanále, k němuž se zadkem přiblížil, do krve nedostane nějaká žravá hniloba.

Vůbec je neslyšel přicházet. Neslyšel by je, ani kdyby se zrovna neztrácel v ponurých myšlenkách na to, jak upocený a zahnisaný umírá v nějakém záchvatu nepřičetnosti. Neslyšel je sice přicházet, zato je ale viděl. Ovšem to jen proto, že pŕlčící chtěli být viděni.

Zrak se navrátil jako nějaký šedý přízrak, jenž v černotě vyřezává oblé hrany. Ústí trojice tunelů jako by zívla, jak se z nich bledé světlo plazilo blíž. Před podsaditými postavami se táhly dlouhé stíny. Postavy kráčely s přízračnými lucernami a tasenými meči, temné obličejy zmodralé děsivým přísvitem. Z Mlatčina a Lenochova kanálu se vynořili po třech. Kaňour uvolnil cestu čtyřem, kteří přicházeli jeho kanálem, načež se jeden z nich oddělil od zbytku a postavil se doprostřed místnosti.

„A já se bál, že dneska v noci nebudeme mít co dělat,“ pronesl Barsius, přelétl pohledem Jacintha a poloorky a ve tmě zasvítíl jeho úsměv. Vůdce pŕlčíků zasunul meč s listovou čepelí do pochvy, aniž se obtěžoval otřít z bronzu krev.

„Takže. Poslali na nás chlapy,“ odušil Jacintho a střelil nelibým pohledem po Kaňourovi.

„A nebylo jich málo,“ odpověděl Barsius, ačkoliv to ve skutečnosti nebyla otázka. „Na rozdíl od vás už nikdy nespátří slunce.“

Kaňourovi sklouzli po zádech ledoví červi při pomýšlení, že by měl sejít ze světa rukama podzemních bojovníků. Nebyl jediný, koho něco podobného napadlo. Dva noví kříženci se na pŕlčíky ostražitě zadívali. Kaňour si nebyl jistý, jakou mají coby Hispartáni s batoláči zkušenost, ale Barsius a jeho banda potřebovali čas, než si na ně jeden zvykl. Se svými otrhanými svršky, udržovanými zbraněmi, špinavými vlasy připomínajícími spletenou vlnu z černých ovcí a rituálními jizvami, po nichž jim na obličejí zůstávala změt zvrásněných napuchlin, měli tihle pŕlčící hodně daleko k poklidným poutníkům z řad oddaných vyznavačů Belikových. Byl to divnej pocit, bát se někoho, kdo je ti po pás, ale s tím se Kaňour už dávno smířil.

Jacintho však i nadále zakrýval svůj strach útočností.

„Taky jste mohli přijít dřív,“ reptal. „Píchnout nám v chrámu.“

Barsius si přejel palcem po spodním rtu, aby bylo zřejmé, že nad tím uvažuje. Nakonec se na Jacintha ušklíbl. „Jenže to nebylo v plánu.“

Bandita zvedl koutky úst v napjatém, neupřímném úsměvu. *Jdi se bodnout*, říkal ten úsměv.

Kaňour sám musel překousnout zklamání. Barsius a jeho zabijáci jim mohli proti Ocelovým mnichům zcela určitě pomoci... kdyby ovšem

někdo další kromě Lenocha věděl, že chrám hlídají tihle chlapi. I kdyby to ale věděli, nebylo příliš pravděpodobné, že by se půlčici pustili do boje v nadzemí. Kaňour se rychle poučil, že to, co jsou Zirkovi žáci schopni udělat, je často na hony vzdálené tomu, co jsou ochotni udělat. Navíc tu nebyli od toho, aby pomáhali ve válce, navzdory jejich nepřesvědčivým tvrzením a omezené užitečnosti. Byli to lovci a doufali, že je Kaňour zavede k jejich tajnému pokladu. Ke Xhrece a božímu jazyku, který v sobě nosí. Předtím, než se Kaňour dozvěděl o Xhrečině spojení s Belikem — a významu, který pro Zirka má —, viděl v ní jen půlčici, osamělou a bojující o přežití v Jámě pocty. Tehdy se zapřísáhl, že ji bude chránit, i když ho potřebovala jen málo, měl-li být upřímný. Možná že ani teď ho nepotřebuje, ale Kaňour měl v úmyslu pokoušet trpělivost jejich pronásledovatelů až do poslední chvíle.

„Můžem už vypadnout, do hajzlu?“ ozvala se Mlátička.

„Jo,“ odpověděl Kaňour. „Barsie, vyved' nás ven.“

Půlčík dal svým bojovníkům rychlý rozkaz v jejich vlastní cvakavé řeči. Mužící se vnořili zpátky do tunelů a nechali za sebou jen svého vůdce. Plán zněl, že zůstanou v kanalizaci, jednak aby zabránili dalšímu pronásledování, jednak aby je nepochytali na povrchu, kde jsou půlčici zranitelnější.

Barsius natáhl krk směrem k tunelu, který strážil Lenoch. „My jdeme tudy.“

Tunely v kanalizaci nebyly o nic méně zlověstné a matoucí, když je jimi vedl ten malý muž. Jeho osamělá lucerna poskytovala dost světla na to, aby bylo vidět, ale Kaňourův smysl pro orientaci nezažehla. Dospěl k přesvědčení, že se tunely rozprostírají mnohem dál, než kam sahá město nad nimi. Možná že císařské sídlo bývalo mnohem větší, nebo snad byli staří císaři a jejich poddaní plní takovejch hoven, že si to vyžadovalo tohle rozsáhlé dílo, aby to všechno kanály odnesly pryč. Bez ohledu na to byl Kaňour rád, že se rozhodl počkat. Dvakrát museli šlapat po tělech zabitých mužů ležících přes cestu, mužů, které poslali dolů pozabíjet uprchlíky, ale kteří přitom sami byli zmasakrováni. Kaňour neměl ponětí, jak se půlčíkům takové krveprolití podařilo. Sice byli malí, ale v těchto stísněných prostorách byl boj složitý a přepadení ze

zálohy takřka nemožné. Ale batoláči se v podzemí plahočí za relikviemi svého boha už čtvrtíkolik let. Temné skutky v podzemí byly cosi jako jejich právo, s kterým se rodili. A pro některé přítěž.

Lenochův povzdech konečně ohlásil konec. Po stíněných prostorách a dutých ozvěnách uvnitř tunelů byl širý svit noční oblohy — navzdory mračnům, která jej tlumila — závratně úlevný, burácení větru nekonečné a výhrůžné. Vyšli v místě, které vypadalo jako úpatí nějakého kopce, ale v přerostlém křoví a mezi vyvrácenými balvany Kaňour zahlédl stopy rozpadlého zdiva. Ať už tato stavba dříve sloužila jakýmkoli účelům, krajina si ji dávno vzala zpátky. Ocitla se nyní vně ellerinských hradeb a možná o ní nevěděli ani obránci města, neboť kříženci teď na svém útěku nenarazili na nic jiného než na kymácející se, skřípající janovcové keře, které rostly všude kolem.

Kaňour odmítal jak ztrácet čas, tak pokoušet štěstí, vděčně na Barsia kývl a Jacinthovi poplácáním po zádech dovolil vyrazit vpřed na průzkum.

„Uvidíme se zase v Jámě,“ řekl půlčik a vydal se zpátky do temné náruče tunelů.

Kaňour nasměroval křížence za Jacinthem.

Prchali z Elleriny tak, jak do ní byli přišli, pěšky, za tmy, raději bezpečně v skrytu než ve spěchu. Přesto, tehdy měli celou noc, aby do města dorazili, a teď už jim zbývaly jen její poslední záchvěvy, aby město nechali za sebou. Před úsvitem se do hor nedostanou. Slunce odhalí, kudy se vydali, i kdyby muži, které za nimi pošlou, byli třeba jen zpola schopní. Možná že za nimi nikdo nepůjde. Možná že Kaňour zasel dost hrůzy na to, aby se neopovažovali pronásledovat zrůdy. Ale jen hlupák říká možná, když něco plánuje.

Přišlo ráno a s ním také příkaz běžet. Zpomalovali je vysvobození kříženci, chybějící obuv a vysílení po prodělaných útrapách. Povzbudivá slova a připomínky, že pronásledovatelé jsou jim v patách, moc nepomáhaly. Světlo sílilo s každým ztraceným okamžikem, ale Kaňour neměl jinou možnost než jim dovolit, aby si odpočinuli. Padli na zem v houštině fíkovníků a oleandrů, které se scvrkly v chladném nezájmu zimy.

„Nezdržíme se dlouho,“ sdělil Kaňour poloorkům, když se těžce svezli na zem. Dokonce i Mlátička se poddala, coby svědectví jejich vyčerpání. Kaňour zatáhl Jacintha stranou. „Najdi nějakou vyvýšeninu. Chci vědět, jestli po nás někdo jde.“

Muž neslyšně opustil houštinu.

„Máme nějakou vodu?“ zeptala se nová kříženka.

Kaňour zavrtěl hlavou. Nic si s sebou nevzali.

Kříženec sedící vedle ní zavřel a potřásl svěšenou hlavou. Kaňour se díval, jak svírá mozolnaté ruce v pěst, dokud ho kříženka neštouchla loktem do žeber. Uklidnil se, ale zrak nezvedl. Docela dobře rostlej siláckej synáček. Možná by s ním byly trable, kdyby nebyl na kundí chloupek od zhroucení.

„Vy dva, říkaj vám nějak?“ zeptal se Kaňour.

„Remca,“ odpověděla ona. Kývla hlavou na stranu. „Todle je Ryk.“

Kaňour si odfrkl. Tydleti kříženci, co se hrnou na jih, už si o sobě myslěj, kdovíjaký nejsou legendy. První zhruba stovka, co Lench s Mlatkou do Souzenejch přivedli, to byli ti nejhorší. Kaňour ztratil trpělivost už s třetím chytrákem, co si říkal Smrták.

Při pohledu na tuto nejnovější dvojici lončáků odkojených královstvím potřásl hlavou. „Sví jména v kopytě dostanete, až si je zasloužíte. Do té doby —“

„Do té doby nám dobře poslouží jména, co nám dal otec.“ Kříženka si ukázala palcem na hrud' a pak jím škusbla směrem k nabručenému oslovi, který seděl zhrouceně vedle ní. „Remca. Ryk.“

„Otec?“ zamračil se Kaňour. „Myslíš velitel.“

„Myslí našeho zasranýho fotra!“ zvedl Ryk hlavu a upřel na Kaňoura planoucí pohled.

„Plod jeho beder a tohleto všecko,“ řekla kříženka.

„Vy jste... sourozenci? Pokrevní?“

Remca mlaskla. „Děje se to vzácně, ale je to tak. Naše matka byla na kříženku plodná. A než si začneš zase něco špatně domýšlet, náš otec ji miloval. Miloval, nevlastnil. Žili spolu v manželském svazku, spojila je věrnost, když už ne královské zákony.“

„Na to, že jste měkkoni, jste oba pořádný mackové,“ řekl Kaňour.

„Tatík nebyl žádný skrček,“ odpověděla Remca s láskyplným, smutným úsměvem. „A byl ten nejlepší mistr loďař, jaký kdy žil.“

„Mistr lo—“ Kaňour vrhl pohled na Lenocho a Mlátičku. Oba se znaveně ušklíbali.

„Jakože staví lodě,“ zařval Ryk. „A my bysme to vzali po něm, kdyby měli poloorci dovolený dědit.“

Kaňour si ho nevsímal a dál zíral na svoje druhy z kopyta. „Oni znaj loďky?“

Lenochův úsměv se rozšířil. „Oni znaj loďky, do hajzlu.“

„Lodě!“ namítl Ryk.

Kaňour cítil, jak se mu ústa roztahují do úsměvu, ale najednou ho něco napadlo a úsměv mu na tváři povadl. Přešel k Mlatce a Lenchovi, vzal oba za paži, vytáhl je na nohy a napůl je odnesl a napůl odtáhl několik kroků stranou k vynucenému rokování. Mluvil šeptem.

„Ten další — ten, co ho zapíchli —, řekněte mi, že to nebyl nějaký génius, co vymejší oblíhací stroje a podobný kraviny.“

„Otročil u nějakýho koželuha,“ ujistila ho Mlatka.

Kaňour si zhluboka oddechl. „Ufff, díky, díky, u všech pekel.“

„Vedl sis dobře, Velkej bastarde,“ řekl Lench a stiskl mu rameno. „Díky, zes pro nás přišel.“

„Poděkuj Jacinthovi,“ odušil Kaňour. „To jeho chlapi zaslechli, že vás chytili.“

„Špehovat a někoho zachránit je úplně něco jinýho,“ namítla Mlátička. „Nemusels to riskovat.“

Kaňour se na ni zpříma podíval. „Jo. Musel. Jste Praví bastardi.“ Promnul jim zátylky, propustil je a kývl bradou k lončákům. „Ty dva musíme dostat do Kolíbký. Dva mistři loďaři? Takový štěstí jednoho hned tak nepotká.“

„Šéfka nejspíš celá zvlhne, až to uslyší,“ usoudila Mlátička.

„Nejdřív se musíme dostat do Souzenejch,“ poznamenal Lench.

„A to neuděláme, když budeme dřepět tady. Ocel čeká s prasátkama na Ul-zuwaqě.“

Lenoch střelil skrz houští pohledem ke slunci. „Ul-zu— Kaňoure, to je přímo na východ! Musíme jít —“

„Třasořitky čekaj, že pudem na jih,“ přerušil ho Kaňour. „Poženou se do Tavihor, pokusej se zablokovat průsmyky. Ul-zuwaqa je blíž. A možná je nenapadne hledat nás tam.“

Lenoch pokrčil ramený. „Sám víš nejlíp.“

Kaňour neodpovídal. Neměl ani páru. Ale bylo důležitý, aby působil přesvědčivě. „Remco. Ryku. Vstávat! Jdem dál.“

Do houští vběhl Jacintho. „A navrhoval bych, abysme přitom trochu hejblí kostrou.“

Kaňour zavětril průser. A to pořádněj. „Třasořitky?“

„Kavaleristi.“

„Zmerčili tě?“

Jacintho zavrtěl hlavou. „Zatím jedou v klidu. Ale míří naším směrem.“

Kaňour mávl rukama před sebe. „Všichni pohyb! Máme náskok. Jen si ho musíme udržet. Běžte!“

Silná slova. A k tomu úplný kecy. Před těma koňma nikdy neutečou. Se čtyřma bosýma křížencama, co jsou čtyři dny o hladu. Ale postavit se jim taky nemůžou. Nezbývalo jim než utíkat, držet se z dohledu tak dlouho, jak jen to bude možné. Jakmile je kavaleristi uvidí, nasadí ostruhy a bude po lovu.

Země severně od Tavihor byla ve srovnání s Ul-wundulami rajská zahrada. Planiny byly porostlé trávou, ne plné prachu. Stromy se opožovaly seskupovat v hájcích, a ne pouze přežívat osamocené jako v pustínách, kde lačnily po každé kapce vzácné vody. Stále ještě ale byla zima. Zahrada byla mrtvá, a tudíž plná zášti. Nebylo se téměř kde skrýt, tak aby je na obzoru hned někdo nespatrił. Možná že tak to bylo nejlepší. O to míň byli v pokušení to vzdát a ukrývat se. Anebo možná že právě to by měli udělat. Rozdělit se. Zalehnout do úkrytu. Držet se bláznivé naděje, že kolem nich pronásledovatelé projedou bez povšimnutí. Jak to měl, sakra, vědět. A tak dál běžel s Jacinthem v patách a doufal, že hrdlořezovy hbité kroky a zvláštní instinkty mu zachráni život. Výrazili přímo na východ, brzké slunce je bodalo do očí. Kaňour nadával na jeho oslepující záři, pokaždé když zakopl a narazil si palec o nějaký přehlédnutý kámen, a děkoval osudu, jakmile si uvědomil, že jezdcí

čelí stejné překážce. Jak slunce vystoupalo výš, přestalo být nepřítelem. A také spojencem. Daleké, studené a lhostejné se stalo pouhým svědkem.

Ráno skomíralo. Společně s jejich silami.

Lenoch odpadl jako první. Chodidla měl rozedraná do krve. Mlátička se pro něho vrátila.

„Tak pojď, ty skalpovanej eunuchu,“ popíchlá ho a přehodila si jeho paži kolem ramen. „Svému jménu jsi nikdy nedostál. Nenechám tě, abys s tím teď začínal.“

Kaňour čekal, až se k nim oba zase připojí, a s každým nádechem se děsil toho, že se objeví kavaleristi. Chopil se Lenochova talwaru. „Tohle si jenom na chvílku vezmu k sobě.“

Na konci té chvílky měl Kaňour meč stále při sobě. A Lenocho taky.

S křížencem visícím mu přes rameno se hranice Kaňourových možností rychle přibližovaly. Nohy měl jak z olova, zrak mu kalily malinké, poletující světelné tečky. Ještě větší břemeno než Lenocho bylo dýchání. Kaňour se soustředil na nádechy a musel dávat pozor, aby hýbal nohama, jinak by mu bez povolení obojí vypovědělo službu. Už nedokázal říct, jak rychle se pohybuje. Žene se vpřed jako nějaké zatracené poblázněné kozel, nebo se vleče jako nějaká chromá želva?

Upadl.

Lenoch při pádu na zem vykřikl. Někdo sprostě nadával. Mlátička. Objevila se v jeho zorném poli, přiklekla k Lenochovi, aby se podívala, jak na tom je. Za ní stál Ryk s bezvládným sestřiným tělem přehozeným přes ramena. Kaňourovi se proti jeho vůli dál zavíraly oči. Kůže ho svrběla potem, ačkoli se cítil promrzlý až na kost. Bolely ho paže. Do prdele. Pořezal se o kameny. Ne. To ti mniši ho tak posekali.

„U všech pekel.“

Zase Mlátička. Teď byla vedle něho. Skoro ji neviděl, ale věděl, že ona se dívá. Bodná rána zboku v hýždí. Zlobila se na něj, že nebere na vědomí její volání. Podrazila mu nohy, aby už dál nikam neběžel.

Musel...

„Musím...“

Vstát.

„Vstát.“

„Kaňoure. To bys neměl.“

„To zrovna.“

Máchal rukou ve vzduchu, dokud ji Mlátička nezachytila. Musel zlézt horu strnulé, prudké bolesti, aby se postavil na nohy. Sakra, byly chvíle, kdy ho fakt štvalo, že je tak velkej. Lenocho ležel na zádech, omámený, ale při vědomí. Kaňour udělal belhavý krok a zatnul zuby, protože ucítil, jak mu pod kalhotami po noze stéká lepkavé teplo. Sehnul se, divže přitom nepřepadl dopředu, a uchopil Lenocha. Kříženec se jeho pomoci vzpíral, ale Kaňour s ním zápasil tak dlouho, dokud se nepodvolil.

Mlátička ho od toho vytrvale odrazovala.

„Prostě mi ho pomoz dostat nahoru,“ zavrčel Kaňour a slova mu kapala z úst spolu se zpěněnými slinami.

Společně naložili Lenocha Kaňourovi zpátky na rameno. Navrátivší se tíha Kaňoura přikovala k zemi. Na okamžik nebyl schopen ničeho jiného než hledět před sebe se zamlženým pohledem.

„Kde je... Jacintho?“

Mlátička se zahleděla k východu. „Pryč.“

V duchu se ptal, jestli by se kavaléristi obtěžovali s tím brát je zpátky do Elleryny. Docela rád by se vyhnul tý jímce, kdyby to bylo možný. Raději zhebne tady na čerstvým vzduchu, pokud dostane na výběr. Což pravděpodobně nedostane. Kdyby zjistili, co je zač, mučili by ho. Aby si pustil hubu na špacír. A řekl jim o šéfce. Kde je. Jaký má plány. Taktiku. *Kdyby*. Oni už budou vědět. V Tavíhorách se skrývá jenom jeden vousatej troják, co na příkaz Královny kopyt vodí loupežný výpravy do Hisparty. U pekel, to je ale pěkně pitomý jméno! Nějakej zatracenej titul lepší na všecko leda tak třasořitky, aby ho mohly... Co? Snadněji nenávidět? Dělat, že se ho nebojí? Buď jak buď, nic jim neřekne. Stejně jako před Barsiem, Kaňour nic neprozradí. Jednoduchý udržet tajemství, o kterých jeden neví.

Kaňour mohl jen zabručet. Udělal krok, pak další a mlhavě si uvědomoval, že ostatní se pohybují s ním.

„Kaňoure!“

Mlátiččin napjatý hlas ho vrátil zpět do reality. Kavaléristi byli tu, ale Kaňourovi to bylo natolik jedno, že se ani neotočil, aby se podíval.

Můžou si dělat, co chtějí. Do té doby půjde furt dál. Až na to, že... Mlatka neukazovala dozadu. Ukazovala dopředu.

Tam, před jejím prstem, co by několikrát brumšipkou dostřelil, se zvedal kopec.

Ul-zuwaqa.

Kopec Lebek.

Ke svému jménu tento kdysi obyčejný vrcholek přišel během Velkého vpádu orků a označoval nejzazší bod, kam až se kdy siláci v Hispartě dostali. Z místa, kde Kaňour stál, to bylo sotva vidět, ale nahoře na kopci se nacházelo cosi velice podobného hradbě, tak jak si ji představovali orkové. Stavěli nahrubo, zato bytelně. Několik desítek orků dokázalo navržit hromadu balvanů a vyvrácených stromů, a dokonce je vysmýkat do prudkého svahu, a to vše s děsivou rychlostí. A právě tohle udělali na Ul-zuwaqě, když je obklíčily třasořitky. Míň než sto orků, ale vzdorovali celé měsíce a nechali třasořitky zaplatit krvavou daň za každý útok, který na jejich provizorní obranný val podnikly. Říkalo se, že jako varování ostatním hodili siláci z kopce dolů hlavu každého muže, kterého zabili. Než padl poslední ork, celý kopec — od úpatí až po vrchol — pokrývaly lebky.

Kaňour ten příběh slyšel od dob, kdy byl malý chlapec, jako poučení o síle nepřítel, proti němuž bude celý život bojovat.

A tak vybral Ul-zuwaqu jako místo setkání. Hlavně proto, že se kopec tyčil blízko Elleriny. A protože Jacintho říkal, že se mu Hispartáni vyhýbají. Ale taky proto, že věděli, že do hor se před úsvitem v žádném případě nedostanou. Takže se potřebovali někde zašít, najít nějaké místo, které budou moct bránit. Doupě pro stvůry.

Ještě nějakých tisíc kroků. Víc už nezbývalo.

Urazili víc než polovinu vzdálenosti, když vtom se za nimi rozeznělo troubení rohu, které jako by si dělalo legraci z toho, jak blízko už se ocitli svému cíli.

Kaňourovy nohy narazily na nedotčený zdroj síly. Podrážkami bot bušil do země. Lenoch byl lehký jako pírkó. U pekel, Kaňour necítil jediný sval v těle. Byl v něm uvězněný, lapený jeho děsivým pohybem, rychlostí, která se zrodila z potřeby přežítí. Bylo to poslední vzepětí, ať tak či onak.

Kopec před jeho očima se chvěl v zuřivém rytmu jeho dlouhých kroků, ale jako by se k němu vůbec nepřibližoval. Doufal, že někde tam na vrcholu někdo hlídkuje a vyhlíží je. Jsou už dost blízko na to, aby byli v dohledu? Běžel prudce, až ho vzduch šlehal do tváře, takže nemohl určit, odkud ve skutečnosti vane vítr. Netušil, jestli už ke kopci dorazil jeho pach.

Prosím...

Kaňour se mocně nadechl.

Ocel, ta ho neuslyší. Na její uši ale nespolehal, když z plných, rozpálených plic zařval.

„VOZMRDE!!!“

KAPITOLA

Na pohled odpornější než kunda starý děvky.
Hnusný jako holá krysa vojíždějící mrtvý kotě.

Pytel prdů obalenej bradavicema.

Při pohledu na něho mělš chuť vytrhnout si oči. Kdyžs ho ucítil, přál sis bejt po smrti.

Tohle všechno a mnohem horší věci už se o Kaňourovu mazlovi napovídaly.

Všechno to byla pravda.

Vozmrd byl těžkopádná hora přetíkajícího vepřovýho masa pokrytá vyrážkou a trsy zavšivených, tuhých štětín. Jedno oko měl rudé a lezlo mu z důlku, druhé měl malé a často mu hnisalo. Jako znetvořené sele ho měli zabít ještě v den, kdy se poprvé nadechl. Nebýt Kaňoura, bylo by po něm. Toho rána zachránil mazlovi život.

Dnes ráno Vozmrd přiběhl, aby dluh splatil. Po sté.

Dnes, stejně jako pokaždé, byl jeho nemotorný klus a odpudivý rypák zatraceně vítanej, překrásnej zázrak.

Kaňour z prudkého běhu zastavil, položil Lenocha na zem a otočil se. Kavaleristi cválali tryskem k nim na dobře živěných koních, pravděpodobně chloubách nějakých hradních stájí. Ta rozpochybovaná zvířata, jejich vláčné svaly pohánějící ladné končetiny, se v ranním slunci nádherně vyjímala.

Vozmrd doběhl ke Kaňourovi jako první. Vlastně, první dorazil jeho puch, ale Vozmrd byl jenom těsně druhý. Mazel zastavil vedle Kaňoura, chrochtal, smrděl a strčil do svého pána zahnutou stranou zažloutlého špičáku.

„Dobrá.“

Kaňour se vydrápal do sedla a hryzl se do vnitřní strany úst, aby nevykřikl bolestí, která jím projela z rány na zadku. Kavaleristi se blížili a k hromovému burácení jejich koní se přimísil jejich nadšený křik. Kaňour sáhl po kuši v sedlové výstroji, ale zarazil se. Ruce se mu třásly tak zatraceně silně, že střilet z brumu by byl leda tak špatnej vtip. Něco ale udělat musí. Mlátička s Rykem pořád klopýtali směrem k Ul-zuwaqě. Jestli něco nepodnikne, jezdcí je doženou.

Kaňour uchopil talwar, který měl Vozmrd připevněný ke hřbetu, a napnul se, aby mazla pobídl kopnutím vpřed.

Ocel ho ušetřila námahy. Přehnala se kolem něho po pravé straně na Syflounovi, střilela šipky a vítr sotva čechral tuhý černý porost, který jí zkrášloval hlavu a téměř zakrýval celou tvář. Zbytek Bastardů následoval sešikovaný do úzkého hrotu. Teda vlastně Bastardi ne. Byli to nomádi a Rozsévači lebek, Střepiny a Třikrát osvobození, Bratrstvo kotle a Kelnatí. Skoro třicet kříženců na barbarech přivítalo kavaleristy hněvem a drnkajícími tětvami.

Kopyto kříženců tvořené několika kopyty kříženců.

Kavaleristi nebyli žádní zbabělci, procválali přívalem šipek a padlé nechali za sebou. Nebyli zbabělí. Ale byly to třasořítky na hříbatech. Asi čtyřicet mužů se spuštěnými oštěpy vytvořilo klín. A vyrazili proti Oceli. Pod jejím vedením se kopyto vyřítilo do útoku proti hrotu toho živoucího kopí a rozčíslo jej poslední, zničující smrští oštěpů. Poloorkové se vřítili do trhliny, sekali talwary a párali špičáky, až bojovou formaci kavaleristů rozprášili. Vzduch se naplnil řevem mužů a koní.

Kaňour, kterého si nikdo nevnímal, seděl bez užitku na mazlovi nad Lenochovým nataženým tělem a sledoval, jak kavaleristi dostávají nakládačku na cestě do krvavého hrobu. Všichni, až na dva. Ty Ocel nechala žít, uprchnout na zpěněných koních, aby vyprávěli o tom, co se tu stalo, a rozeseli strach. To byla spíš šéřčina taktika. Byla to zatracená chyba,

i když Ocel za to nemohla. Signálku neslyšela. Nevěděla, že sem zamíří další chlapi. Přijedou o to dřív — a líp připravení —, protože je povedou ti dva, co to tady přežili.

Neartikulovaným zařváním k sobě Kaňour připoutal pozornost kopyta a rukou naznačil, aby ty zbývající dva dohnali a pobili. Než se kopyto vrátilo, už znovu nabral dech a taky Lenocha si stačil přehodit v sedle za sebe.

„Dostali jste je?“ zeptal se Oceli poté, co před ním přitáhla praseti tahače. Dal si pozor, aby otázku položil až potom, co její mazel zastaví, tak aby jí pohyb neztěžoval odečítání ze rtů.

„Jo,“ zněla nezřetelná odpověď. „Troubili?“

Kaňour přikývl. „Musíme se dostat na kopec.“

Ocel se neomlouvala ani za svůj přehmat, ani za svou hluchotu. Ani se to od ní nečekalo. Obrátila Syflouna a vedla kopyto k Ul-zuwaqě, přičemž po cestě naložili Ryka, Remcu a Mlátičku. Ocel vytáhla Mlatku k sobě na Syflouna. Když je teď Kaňour viděl v sedle spolu, udivilo ho, jaký pokrok udělaly. Ze šlichtáků se na jezdce vázané přísahou vypracovaly jen během několika málo ročních období. Starý způsoby rychle hnijou v čerstvým hrobě, kterej šéfka vykopala a naplnila. Prej že tahle válka vyžaduje, aby náročněj, dlouhý roky trvající výcvik nechali být. Teď bylo nutný být statečnej, užitečnej, věrnej. Tvrdej a kurážnej. Z Dacie a Incus tohle přímo sálalo, a tak z nich udělali Pravý bastardy. Sama šéfka dala Dacii její jméno v kopytě. U Incus se zdálo, že je to víc než jasný, jméno si vysloužila už v aréně, kde se bila holýma pěstma, ale ta ženská trojkrevná nad Ocelovou nevěstou ohrnula ret.

„Nikdy jsem se nechtěla vdávat,“ prohlásila tehdy. Tohle napravit byla hračka.

Vozmrd se vydal po svahu nahoru na Ul-zuwaqu a Kaňour potřásl otupělou hlavou, aby z ní tohle přemítání vyhnal.

Navzdory orčímu jménu nebylo na kopci po lebkách ani památky. Ať už tu na konci Vpádu leželo na hromadě kdovíkolik kostí, už dávno byly pryč. Hradba, co tu postavili siláci, díkybohu ne. Barikádu vytvořili z balvanů a celých stromů, které vytrhali ze země a naházeli na sebe. Za těch pár desetiletí spleť kamenů, větví, kořenů a kmenů tak

akorát srostla. Spojil ji čas, rozklad a krev. Orkové za svou hrubou a účinnou stavbou vzdorovali měsíce. Kaňour potřeboval, aby vydržela ještě jeden den.

Když odsud odjížděl do Elleriny, zelo v hradbě několik děr. Všechny až na jednu teď byly zacelené. Byl to úkol pro kopyta, jakmile však Kaňour spatřil Thoona tyčícího se nad hradbami, došlo mu, že Ocelí a chlapcům se dostalo nečekané pomoci. Kyklop počkal, až všichni jezdci projedou zbývajícím otvorem, pak na místo pákou nasunul mrtvý dub a průjezd jím neprodyšně uzavřel. Thoon tu neměl bejt.

„Jednookej sráč se objevil, jen co jste vyrazili do města,“ řekl Morous, když si všiml Kaňourova šklebu. Jezdec z bývalého kopyta Střepin přitáhl uvnitř hradeb mazlovi tahače a pak se usklíbl a potřásl hlavou. „Hádám, že to bude láska, co se neodmítá.“

„Hádám, že ne,“ odušil Kaňour.

Díval se na Thoona, který kráčet těsně za Ocelí a trojkrevnou převyšoval o dvě hlavy, i když seděla na mazlovi. Říkala mu, ať zůstane v Jámě, ale beztak bylo jasné, že půjde za ní. Země severně od Tavihor byly naštěstí jen řídce osídlené. Nájezdy banditů tu byly na denním pořádku už předtím, než šéfka vyhlásila válku Hispartě, takže většina obyvatel se hranicím s Ul-wundulami širokým obloukem vyhýbala. I tak měl Thoon zatraceně štěstí, že ho kavaléristi během té jeho samotářský pouti po horách nezmerčili, jinak by ho pronásledovali a zabili. I když, po pravdě řečeno, by bylo potřeba víc než pár statečných chlapů — nebo zatracených bláznů —, aby se odvážili na kyklopa zaútočit. Kaňour s několika étyniánskými obry v Jámě zápasil, ale ti byli buď staří, chromí, nebo nemocní, anebo všechno dohromady. Thoon nebyl ani jedno z toho. Jak se ho otrokářům při té jeho obrovitosti a kypící síle podařilo zajmout, zůstávalo záhadou.

Jak se ukázalo, Thoon nebyl jedinej nečekanej ksicht.

Když Morous a několik dalších chlapců pomohli sundat Lenocha ze sedla, Kaňour si všiml, že za nimi čeká Jacintho.

„Myslel jsem, žes zdrhnul,“ ucedil Kaňour a svezl se z Vozmrdova hřbetu.

„Běžel jsem napřed. Je to takovej malej, ale důležitěj rozdíl.“

Bandita už ze sebe mezitím shodil hadry poutníka a měl na sobě zas ten svůj promáčklý klobouk připomínající houbu a přes hrud bandalír, ve kterém měl zastrkaných víc nožů, než má řezník na stole.

„Varovals Ocel, že jsme v reži,“ uvědomil si Kaňour nahlas. Uchechtl se a podrbal Vozmrda na rypáku. „Kdepak ty, kamaráde.“

„Popravdě, to tvoje... *nedostižný* zvíře mě s tím varováním předběhlo. Sotva jsem dorazil nahoru, už se hrnul dolů jak lavina. Jenom jsem stačil něco málo říct o tom, v jaký jste bryndě. Ale jak tě přes to svoje výrazný aroma ucítil...“

Někteří Jacinthovi muži už také dorazili zpět. Kaňour napočítal jedenáct banditů, kteří se potloukali za barikádou. Do Elleriny jich brali dvakrát tolik, ale jestli si Jacintho o nějaké chybějící muže dělal starosti, nedával to na sobě znát.

„No, ať užs toho řek málo, nebo ne, dostalo nás to sem živý. Jsem ti vděčněj.“

Jacinthovi se na tváři objevil ten jeho úsměv, díky kterému se ještě víc podobal fretce. „Cos to onehdá říkal? ‚Volný, ale ne v bezpečí?‘ Ty kavaleristický trubky mi napovídaj, že venku z tyhle kaše ani zdaleka nejsme.“

„Asi nás čeká další souboj,“ souhlasil Kaňour.

Kopytu to říkat nemusel. Všude na kopci byly přípravy v plném proudu. Mazly zavřeli do ohrady uprostřed, jezdci zaujali na barikádě nejlepší možné pozice a skrz otvory namířili kuše.

„Seš si jistej, že by nebylo lepší vyrazit přímo k horám?“ zeptal se Jacintho.

„Jistej, to ani hovno,“ odsekl Kaňour, kterého tyhle hry na vůdcovství, kdy mu někdo furt mazal med kolem huby, až příliš unavovaly. „Snad bysme to dali. Ale nevíme, kolik chlapů proti nám naverbovali. Doce-la bych se vsadil, že z Elleriny už dali vědět do kastil, co jsou nejbliž. Mohlo by jich bejt tříkrát, čtyřikrát víc než nás, kdyby nás tam venku nachytali. I víc. Raději bych je potkal tady.“

„Kde nás může nepřítel obklíčit?“

„Tady je Hisparta, Jacintho. Obklíčený už jsme.“ Kaňour se letmo podíval na svoje pořezané paže. „Todle si budu muset nechat sešít.“

Nechal hrdlořeza být a vydal se najít Caltropa.

„Bude lepší, když je propláchnem ve svařeném víně, než s tím šitím začnu,“ podotkl Osvobozený jezdec, jakmile si rány pozorně prohlédl. „Počkej tady.“

Zadek bolel Kaňoura tak moc, že si nemohl sednout, a tak si dopřál odpočinek aspoň tím, že se neporaněnou půlkou opřel o kmen padlého stromu, jenž příhodně trčel ven z barikády.

Hradbami obehnaná část vrcholku měřila napříč zhruba půlku toho, co by brumem dostřelil. Poskytovala dost místa, aby mohli držet mazly v dostatečné vzdálenosti od obvodu, a nebyl to ani tak rozlehlý prostor, aby ho nedokázali s přítomnými kříženci ubránit. Přesto se Kaňour neubráníl myšlence, jestli by raději neměli prostě naskákat do sedel a vypadnout. Jeho nadějí mohlo být, že shromáždit nejbližší kavalerii potrvá příliš dlouho a kopyto proklouzne během noci, kdy jim jejich poloorčí zrak poskytne nad třasořítkami výhodu. Ale počekat kvůli takový sázce celý den mu připadalo jako cesta do pekel. Rozhodl se, že rozhodnutí, ať už bude jakékoli, může počkat, dokud mu Caltrop neošetří jeho zranění.

V půli zahnuté barikády po jeho levici se ostatním uprchlíkům z Elleryny dostávalo veškeré pomoci, jakou bylo možné na kopci najít — kříženci ze sebe drhli špínu hadry politými vodou z vaků. Když se z obnažených těl Mlátičky a Remcy smyl ten humus, někteří chlapi na hradbě se nechali rozptýlit. Kaňour nebyl jediný, kdo jejich vyjevené pohledy zachytil.

„Zatřes hlavou, ty kundo, zasekly se ti oči!“ zařval Ryk na jednoho z kříženců, který okukoval jeho sestru.

Při pohledu na těch nemálo krví zbrocených jezdců — navlečených v brigantinách, po zuby ozbrojených talwary a kušemi — vyplašených jediným, ve městě narozeným křížencem, který tu stál tak, jak ho příroda stvořila, se musel Kaňour potichu zasmát. Jeho veselí nemělo dlouhého trvání. Pozornost kopyta brzy upoutala jiná podívaná. Tahle si vysloužila dokonce několik hvízdnutí.

„U zrasanejch pekel, Caltrope, moh by sis pohnout, do hajzlu!“ zaklel Kaňour s kalhotami u kolen. Napůl se nakláněl přes nohu, o kterou se opíral, a proto úplně dobře neviděl, co Osvobozený za jeho zády provádí, ale měl pocit, že to bodnutí v hýždi je horší a horší. „Au! Do hajzlu!“

„Promiň, Kaňoure. Ono to... prostě...“

„Můžem to zašít, jestli chceš.“

Kaňour obrátil hlavu dozadu a viděl Remcu s Rykem, jak pořád ještě mokří po hadrové koupeli a ve vypůjčeném oblečení stojí za klečícím Caltropem. Ten její brácha ze sebe sice smyl hovna, ale mračit se nepřestával. Zdálo se, že hnojivo náramně prospělo i sestřičce, že se tak křenila.

„Proč si myslíte, že to zvládnete líp?“ zeptal se Caltrop a ta otázka zněla, jako kdyby jeho pýcha utrpěla ránu hlubší, než byla ta, kterou se mu nedařilo zacelit.

„Spravovali jsme plachty dřív, než jsme se naučili pořádně mluvit,“ odušila Remca. Sklouzla pohledem ke Kaňourovi. „Tak jak teda?“

Nelíbilo se mu, jak jí blýsklo v očích. „Jak teda co?“

„Kdo z nás to má podle tebe udělat?“

Kaňour čichal nějakou levotu. „On... hádám.“

„On chce *jeho*, aby mu vyspravil prdel,“ zamyslela se Remca.

„Ten z vás, kterej se na mě nenaštve, když si řeknu tomu druhýmu, co takhle?“ vykřikl Kaňour. „Moh by s tím někdo už laskavě začít, rád bych si zas nandal ty zatracený kalhoty!“

Většina jezdců z kopyta se v této chvíli už smála.

Ryk odstrčil Caltropa poněkud hrubě stranou a chopil se jehly.

Kaňour se otočil zpátky k hradbě. Cítil se tak trapně, že bolest sotva cítil.

„Hotovo.“

Bylo po všem tak rychle, že se Kaňour sotva stačil obrátit zpět, a Ryk už byl na nohou a mířil pryč. Kaňoura to natolik překvapilo, že si nechal kalhoty tam, kde byly.

Remca s bratrem neodešla. Sklouzla odvážným pohledem dolů a mlaskla jazykem. „Tak Kaňour, jo? Bejt sebou, uhádala bych Tlustou kládu.“

Kaňour si šklubnutím natáhl kalhoty. „U pekel!“

Remca se zasmála a vzala si od Caltropa lazebnickou brašnu, ani se neptala.

„Tady. Sedej,“ pobídla Kaňoura. „Dodělám ten zbytek.“

Cal sevřel nelibě rty a odkráčel.

„Je do tebe zaláskovanej či co?“ zeptala se Remca stále zvesela, když Kaňourovi polévala paže svařeným vínem.

„Ne,“ řekl Kaňour a snažil se neucuknout, leč marně. „Teda co já vím. Prostě jenom chce bejt užitečnej, to je celý.“

Bylo to víc než to. Caltrop, podobně jako všichni z Tříkrát osvobozených, otročivali Orčím skvrnám. A třebaže teď byli svobodní, starých návyků se zbavovali těžko. Sloužit naprosto oddaně nějakému trojkrevnému měl ten kříženec v krvi. Čas od času z toho byl Kaňour zatraceně nespůj. Jindy to byla vítaná změna oproti hrdému odporu, který vůči jeho vedení projevovali jezdcí z ostatních kopyt. Kvůli tomu ale Kaňour Caltrupa nežádal, aby mu rány zašil. Bylo to proto, že pokud šlo o jehlu a střívkovou nit, byl ten nejlepší. Až doteď...

„Proč má na čele vypálený to znamení?“ zeptala se Remca a zatáhla zručně za jehlu, na které měla navlečenou nit. „Ty tři čáry.“

„To je znamení kopyta,“ řekl Kaňour, ale nechtělo se mu vysvětlovat, jak to ve skutečnosti je.

„Jako tady tohle tetování? Jestli tě budou furt tak řezat, z tohodle inkoustu ti zbydou ledatak jizvy.“

O tom Kaňour nikdy předtím nepřemýšlel. Ale Remca měla pravdu. Než válka skončí, jak bude vypadat? Možná jako Podvodník, bude samej šrám, kopytskej inkoust celej rozpukanej. U pekel, má dobře nakročeno. Budou si ho lidi brzo plíst s nomádem? Vymažou bitvy všechny znamení, že patří k Bastardům? Záleží na tom, kurva, vůbec ještě? Šéfka říkala, že za týchle situace tuhle válku nevyhrajou. Kopyta, Souzený, všechno to patřilo do hispartský klece. A tu klec musejí rozbít, roztavit, ukovat z ní zbraň a tou bodnout království do srdce. To mohli dokázat jedině svobodní kříženci, ne jednotlivý kopyta. Ale i tak říkala, že na Pravejch bastardech furt záleží. Bylo to těch několik málo, kterým mohla důvěřovat, byli jejíma očima a pažemi.

T'hurík. „Paže“ v jazyce orků. A název pro vůdce jejich nájezdných band.

„Neřekneš mi to?“ Remca měla jednu paži hotovou a přesouvala se ke druhé.

Kaňour měl strašně suché oči. Prudce zamrkal. „Promiň. Co?“

„Ptala jsem se na kyklopy.“

Thoon na druhé straně kopce zpevňoval hradbu podle pokynů Kudly a Ocel jim sloužila jako překladatelka.

„Ty seš samá otázka,“ vzdychl Kaňour.

Remcina pevná ruka zaváhala. Sice jen na malý okamžik, ale přeci.
„Jenom se v tom snažím zorientovat.“

Její hlas zůstal klidný, ale Kaňour v něm rozpoznal strach. U pekel, ona začíná život, o kterém si určitě myslela, že je lepší než ten, kterej právě opustila. A výsledek je jaký? Čaply ji třasořítky, držely ji o hladu ve vězení, skoro ji čaply podruhy. Teď zažívá neotesanýho bručouna kdesi za barbarskou hradbou. Obklopená zrůdama.

„Thoon je neškodnej,“ řekl Kaňour a snažil se mluvit měkce, ale tak, aby to neznělo, jako když mluví s dítětem. „Musel bejt, jinak by nebyl tady. Znáš Jámu pocty?“

„Slyšela jsem o ní.“

„No, převzali jsme to tam, myslím jako kopyta. Ale bylo to nějakou dobu předtím, než se o tom dověděli otrokáři, takže jich pár přijelo, jako že budou prodávat, ale nevěděli, že se zápasama je konec. Thoon byl mezi posledníma, co měl jít s náma. Zalíbila se mu Ocel. Byl jako nějaký přerostlý, jednooký štěně. Krapet nefér od něho, jestli mám bejt upřímněj, když vezmeš do úvahy, že ty řetězy jsme mu přerazili oba dva. Ale ukazuje, že je mazanej. Kdyby si měl vybrat mezi Ocelí a mnou? Hádám, že Thoon by raděj, kdyby mu prdel spravovala nějaká ta *ona*.“

Široce se usmál, ale Remca byla příliš zabraná do práce, než aby si toho všimla. Do prdele, trochu to s tím snažením přeháněl. Chtěl nějak vyžehlit to s tou svojí špatnou náladou, a nakonec vypadá jako vůl.

Kaňour si odkašlal. „A tak. Jak jsem řek. Neškodnej. Kdyby se nerval s těma otrokářema, co si pro něho přišli, pochybuju, že by ublížil kuřeti.“

Remca pokrčila rameny. „No jo no, to je to jeho rezavý prokletí.“

„Jeho co?“

„Rezavý prokletí.“ Remca přerušila šití a zahleděla se na kyklopa. „Ty jeho zrzavý pačesy. Jednooký od sebe svý druhy s takovou palicí vždycky vyženou. Dost možná ho otrokářům sami dali a on s nima šel z vlastní vůle.“

Kaňour byl zmatený, ale udělala na něho dojem. Cítil, jak se začíná usmívat. „Jak tohle víš?“

„Lodáři a námořníci pečou spolu. Dokonce jsem viděla Ětynii, ten kyklopskej ostrov. Nikdy jsem tam nebyla, ale jednou jsem viděla pobřeží. No a tehdy jsem slyšela ten příběh. Zrzavý prokletí, tak tomu aspoň říkaj námořníci. Jenom Umučená Máti ví, jak tomu říkaj obři. Nebo proč tomu tak říkaj.“

„Hm,“ zabručel Kaňour. „Kdoví, jestli tohle ví Ocel. Ta s ním umí mluvit. Jediná z nás tady, co to svede.“

„Tak to musí umět esparidoricky. Jedinej jazyk, co se trochu blíží tomu, jak mluví Ětyniáni. A ty seš vůl.“

Kaňour na ni vyjeveně koukl. „U pekel, cože?“

Remca utáhla šev a přitom píchla špičkou jehly směrem k Oceli. „Tak ona jediná se domluví s kyklopama, a ty si myslíš, že on se k ní má proto, že je ženská?“

„Ne! Tak jsem to... jasně že jsem to věděl... jen jsem se snažil... U pekel! Kašli na to.“

Remca se už zase smála, takže to nechal být. Na co by bránil ten svůj špatnej vtíp, když už se teď Remce zlepšila nálada. Na jeho zatracenej účet.

Remca překousla nit a plácla ho do stehna. „A můžeš zas cválat s větrem o závod.“ Postavila se a zlehka odhodila lazebnickou brašnu na zem. „Něco k snědku by se tu našlo?“

„Řek bych, že jo,“ přikývl Kaňour. Chvilí se rozhlížel okolo a pak ukázal: „Vidíš támhletoho křížence? Toho s těma amuletama a serepetička-ma na krku? To je Špunt. Štědrej týpek. Podělí se o nějaký nasolený maso a další věci, co má ve vaku u sedla.“

„Dík.“

„Já děkuju,“ odpověděl Kaňour a trochu protočil paže, aby ukázal na švy.

Schválně se Remce nepodíval na zadek, když odcházela. Nestálo to ani moc úsilí, když viděl, jak se na něho zpovzdálí mračí Ryk a snaží se ho pohledem usmažit zaživa.

Kaňour zamával a ukázal si na hýždí. „Že děkuju!“ A pak, pod vousy: „Ty jeden nakvašenej lodimrdko.“

Nějakou dobu zůstal sedět, ačkoli věděl, že ho čeká rozhodnutí, do kterého se mu vůbec nechce. Slunce nepálilo, ale i tak zalévalo holý vrchol kopce oslnivou září. Orčí hradba neměla jednotnou výšku, ale tu a tam byla dostatečně vysoká na to, aby poskytla trochu stínu. Kaňour jeden takový plácek zahlédl, vydal se k němu belhavým, toporným krokem a přitom si namlouval, že pomíjivý stín jeho rozhodování urychlí.

Nebylo mu to dopřáno.

Ostrý hvizd ze severní strany hradby ho vytrhl ze stínu i otálení.

Jacintho stál zapřený na jednom z mnoha přírodních stupátek v hradbě, společně s Morousem, Vlčkem a Fičákem. Kaňour se po kamení a kmenech vyškrábal za nimi a přes hradbu se zadíval dolů na svah Ul-zuwaqy a travnatou planinu, která se rozprostírala pod kopcem.

Zaťal zuby.

Útěchou mu bylo, že rozhodnutí nikam nejezdit bylo správně. Útěcha to ale byla chladná jako...

„Do hajzlu,“ řekl Fičák. „Kolik jich je?“

Kaňour mlčel, ale odpověď znal, a ani přitom kavaleristy, kteří ke kopci tryskem mířili, nemusel počítat.

Víc než dost.

KAPITOLA

5

„Na co, do hajzlu, čekaj?“ zavrčel Mimoň.
Na tohle se ptali všichni kříženci na stanovištích podél celé hradby.
„Na pěchotu,“ řekl Blouma.

A mudrc s velkým „m“, co má na všechno odpověď.

Ačkoli v tomto případě Kaňour s tímhle nomádkým bručounem souhlasil. Na Ul-zuwaqu bylo možné vyjet na koních, ale ne dost rychle. Kavaleristi by tak ze sebe během výjezdu udělali jen snadnější cíl. Ti, kteří by se dostali k hradbě, by v sedle neměli žádnou výhodu. Barikáda byla moc vysoká, než aby na ni vyskočili, a to dokonce i v místech, kde byla nejnižší. Pokud tu orkové kdysi tak dlouho odolávali, mělo to své důvody. V bitvách proti silákům měly třasořitky nějakou šanci jen díky kavalerii. Odmysli si jezdeckvo, a každým pokusem o dobytí hradby by leda tak doplnili orkům jejich zásoby masa.

I tak měl Blouma pravdu. Jestli se Hisparta pokusí Lebky znovu dobýt, naverbuje si na to venkovany. Kavaleristi tam dole, to byl jenom prostředek, jak kopyto udržet tam, kde je. Čekali, než dorazí chudáci pěšáci. Kaňour čekal, až zapadne slunce. Další zatracenej závod, a v tomhle závodě bude muset kopyto sedět a ani nemukat.

Bylo teprve k polednímu, a už jim začínala docházet trpělivost.

„Kdybyste si, vy sráči, povytahovali ptáky z prdelí, slezli z těch svejch herek a šli si to s náma rozdat sami!“ zařval Mimoň dolů po svahu, ale vzdálenost jeho posměšek pohltila.

Levák si odplivl a chrchel mu divže nestekl po ustupující bradě. „Ne, to nechceš.“

Kaňour byl rád, že to ten starej Rozsévač lebek řekl za něho. Shlížel dolů na kavaleristy, a byl to pohled tak jednotvárný, že se musel nutit, aby ho skutečně vnímal. Na chvíli si nebyl jistý, kterým směrem se dívá. Polední slunce mu nijak nepomáhalo. Koho tu má? Blouma. Mimoň. Levák. Pak ten Střepina, co si nikdy nemůže vybavit jeho jméno. Kyrys? Krysa? Tak nějak. Dál je tu Hruška. A Flink. Tak to má západní obranou pozici. Kaňour toho po vrcholu kopce mezi obránci naběhal tolik, že už se v nich nevyznal. Vyřezával by si písmenka do dřeva, aby si je připomněl, ale to by si pak o něm chlapci mysleli, že se mu vaří mozek. To teda ani náhodou. Nebylo ani horko, byl jen jasný den, opar umocňoval sluneční svit. Bylo únavný dívat se. Nepomáhalo ani, že výhled byl do všech směrů tentýž. Kopec obemykaly zástupy jezdců na koních, mezi kterými projížděly hlídky. Tři sta padesát kavaleristů, kteří uvěznili jeho jednačtyřicet kříženců, dvanáct banditů a jednoho kyklopa.

Kaňour se zahleděl nad sebe, na slunce.

Zalez, ty magore. Zalez!

Mohl jen doufat, že hispartští venkovani pochodujou stejně tak pomalu.

Kaňour slezl dolů, a neobtěžoval se přitom, aby kolem sebe trousil povzbudivá slova nebo aby kohokoli ponoukal, ať dává pozor. Tím by tyhle otrlý křížence jenom urazil a sám by vypadal jak nějakaj měkkota. Když došlápl na zem, zaváhal. Kam jít? Kde už nějakou dobu nebyl? Nikde. Tak velkej zas ten zatracenej vrcholek nebyl. Rozhodl se, že dá chlapcům od toho svýho otravnýho přecházení pokoj a vydal se k ohradě.

U mazlů byl Lench a hřebelcoval Pallu. Poté co Koruna vydala dekret, že všichni kříženci, které najdou na mazlech, budou na místě popraveni, museli on a Mlatka na posledních dvou výpravách do Hisparty nechat svoje prasata tady.

„Neměl bys ležet?“ zeptal se Kaňour, když se brodil chrochtajícím proudem.

„Nepotřebuju chůvu, Kaňoure,“ odpověděl Lench, aniž zvedl oči od práce.

„Strkám ti snad cecek do huby?“

Myslel to jako žert, ale Lench se ani neušklíbl. „Ne, ale cejtil jsem tvý rameno až v krku. Nemusels mě nosit.“

„Udělal bys to samý pro mě.“

To si smích vysloužilo, ačkoliv Kaňour nežertoval a pronesl to na-
hořkle.

Lenoch se mu podíval do očí a zakroutil hlavou. „Ne, neudělal. *Nemoh bych*. Nejsem tak silnej jako ty, Kaňoure. Ani nemám vymakaný nohy jako Mlatka, co celej život dřela na poli. U pekel, vždyť i ti loďaři maj bytelnější chodidla.“

„Není žádná hanba, že potřebuješ bratrskou pomoc potom, čím sis prošel.“

Lenochův obličej potemněl. „Čím jsem si prošel?“

Do prdele. Kaňour si měl dát bacha na jazyk. Od tý doby, co Lenocha vykastrovaly Orčí skvrny, byl Lench nejen hrdej, ale taky popudlivej. S Lučinou se stalo něco podobnýho, když přišel o ruku. Kaňour často přemítal, čeho by se vzdal raději, kdyby ho někdo před tu hroznou volbu postavil. Nemít dvě silný ruce, to bylo nepříjemný pomýšlení, ale nechat si uříznout pytel? Něco takovýho si nedokázal vůbec představit.

Kaňour se rozhodl, že bude lepší držet jazyk za zuby.

Lenoch měl však na srdci ještě něco. „Mě napadá, že vlastně nevím, proč chceš, abych se o stádo staral já?“ Zvedl klopu své sedlové brašny a zastrčil do ní kartáč. Všichni mazlové zůstávali osedlaní, tak aby bylo kopyto připravené kdykoli vyrazit.

„Lenochu, někdo to dělat musí.“

„Klidně to může bejt skalpovanej juhan bez koulí a s nohama, z kterých si bez bot nadělá jelení sekanou. Ne, dává to smysl.“

„Dává to smysl proto, jak strávils několik posledních dnů. Musíš jenom zase nabrat sílu, to je celý.“

„Opravdu?“ Lench přehnaně vystrčil bradu směrem k jižnímu obraněmu bodu. „Kde je Mlátíčka?“

Do hajzlu. „Víš, že jsou s Ocelí neroz—“

„Ocel drží hlídku na severu.“

Do hajzlu, *ty blbče!* Kaňour se zhluboka nadechl a promnul si tvář.

„Nechals na hradbě dokonce i Remcu s Rykem,“ pronesl Lenchoch ti-
chým, napjatým hlasem.

„Vyznaj se v lodích, ne v prasatech. A potřebuju každýho, aby dával
bacha na ty kavaleristy. Tady ale taky potřebuju nějakýho křížence. Ale
jo, úplně na rovinu, seš to ty, protože se v týto chvíli na nic jinýho moc
nehodíš. Jestli se potom budeš cítit o něco líp, docela bych si to s tebou
prohodil.“

„Ani o trochu. A jak jsem řek, chůvu nepotřebuju.“

Kaňour zvedl omluvně ruku. „Tos říkal, jo. Ale to, že seš tady, nezna-
mená, že nebudeš bojovat, Lenchochu. Seš dost bystřej na to, aby ti tohle
bylo jasné. Jestli ty třasořitky tam vezmou kopec útokem, bude úplně
fuk, co máš s nohama nebo s koulema. Budeš bránit společně s náma.
Je víc než pravděpodobný, že s náma taky zemřeš, zvlášť jestli před se-
tměním dorazej nějaký ty pěšáci.“

Viděl, jak jeho slova zchladila Lenchochovu vznětlivost. Kýblem stu-
dený pravdy na něho!

„Promiň,“ vzdychl Lenchoch. Otráveně si ukázal na rozedranou kůži na
hlavě. „Ztratil jsem klobouk, když nás chytli. A tady v tý výhni, prostě...
nejsem v pohodě.“

Kaňour si sejmul šátek z hlavy a podal mu jej.

„Vem si to,“ naléhal, když Lenchoch mávnutím ruky zkusil odmítnout.

Pak ale Lenchoch vděčně pokývl hlavou a ovázal si šátek kolem zjizvené
pokožky. „Dík.“

„Tak co,“ nadhodil Kaňour, „myslíš, že to daj?“

„Kdo? Daj co?“

„Ti pěšáci. Jestli dorazej před setměním.“

Lenchoch se zamyslel. „Tohle je pohraniční marka. Zdejší baroni jsou
hrdí na to, že stráží Hispartu. Udržujou pevný hrady, věrný kavaleris-
ty a vysoký daně. Takže jo, je dost možný, že sem armáda dorazí dřív,
než budeme moct vypadnout. Můžeme doufat, že vládce v Ellerině je
rozhádanej s okolníma pánama a ti se teď schválně cukaj a nikam se
neženou. Šlechta si potrpí na tyhle malicherný půtky. Ale ještě raději
zabíjí vzpurný sazokožce.“

„A co by řekla Mlatka, kdybych se jí zeptal na to samý?“